د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صدیق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

نوم : د باد په کنډوالو کې
ویناوال : کاوون توفاني
مهتمم : عبدالهادي هادي
چاپ شمېر : ۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه : ۱۳۸۱ لمیز/ ۲۰۰۲ م
کمپوزر : ذشفق
د پښتی خطاط : استاد د قمرالدین چشتي

چاپ او کمپیوټر ځای
دانش کتابتون ، قصه خوانی بازار ، پیښور

د انټير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : سمسور حبيبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسریزې په ځای

دمینی په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې دهیلو سپرغۍ وکرلې ،

اودآرمان دښاپیرۍ په څنو وځنګیدم

بیا مې دتیرو په ساړه ذهن کې ،

دتودې مینې په نوم ،

دزړه په وینو دیوې بلې کړلې.

دشپې په دښته کې مې ،

په سپیروشګو ، دګلونو دپښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهیرکې ،

دسرو غښیو دمزار خیلې ته ودریدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوښکو بارانونه کیدل

په یوې اوښکې ،

په یوې ورستنۍ اوشکې ،

پسې ولټاوه .

چې دغمونو دڅپر کې وروستۍ پاڼې ته وروستی ټکی شي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوته به وايې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شين شو د نارنجو په خاې ،

ما ته د شنو ونو د مړينې افسانه ياده شوه ،

او زړه مې وټوکيده ،

لوی شو ،

بيرته ورژيده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

د باغ په ونو وغوړيده.

د کوم بې نومه ، نا څرګنده «چا» خبرو مې په غوږ کې انګا زې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لګيږي ،

کله چې ونې مري ، نرۍ نرۍ باران وريږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چيغو چيغو ژاړي،

سيندونه ساه ورکوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چپه کېږي غرونه،

او بیا له کومهنا څرګنده ځایه،

یو لاس راوزي، چي رڼا حپروي،

یو لاس راوزي، چي بادونه تړي،

یو لاس راوزي، چي له ډاره یې، د تبر خوله کي ژبه سوزي "

خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو څانګو د مرغیو ځالې ونړیدې،

او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وریده،

غرونه ونه نړېدل،

سیندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، یو څاڅکی ونه څڅېده

له ناڅرګنده ځایه،

د باغ په لوري لاس ونه غزیده،

د خدای په ټول کلي کې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د زخمي ننبنترو سوې ساندې وانه وريدې،

چا د سپليو وزر ونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هيلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمینې شرط

ماته یادشي چې ته پیغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځیدلې

ټول وجود مو اور دمینې و، نیولی

له لیمو نه مو سپرغۍ پورته کیدلې

پسرلی و ،

دنیا ټوله ښایسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شیندلي وو،

عطرونه.

دځوانۍ په میو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مینه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنیا سم کړم قیا متونه.

تا مې لاس په شونډو کیښود ،

بیا دې وویل :

چې اول مې تور پیکي ته ،

سورګل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

اوسورګل ،

زموږ د ځوانې مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سروګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې اومیرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکي ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

ښتيځلي ،

ارمانونه .

آلمان /۱۹/۸/۱۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوترې خوب

کوترې خوب لیدلی

چې اور نفسه سارا یې بادونه ،

بیرته ستنیږي د سارا غیږې ته.

کوترې خوب لیدلی

چې دلیندیو فصل ،

پرون ړلی وواهه

او نن ، د کلي بزګر

خپلو پټیو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب لیدلی

چې د چنار لوخه ، لغړه ونه ،

بیل په تنکیو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده د کلي دویالې له پاسه

د توت دونې په بر بنډه څانګه ،

او په اوبو کې د لید لي خوب تعبیر لټوي.

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړلې هینداره

میـــکدي تــه یې مخشر په اوږو راووړ
چي زاهــد د تـــوبــو غر په اوږو راووړ

څه تـــا ثـیـر دی د ډېوې په سره لمبه کې
چـــې پتنګ ورته خپل سر په اوږو راووړ

داشنـــا په غم مې کسي دواړه سپین شول
سیـــل د اوښکـــو مې نظر په اوږو راووړ

دزړه شمـه بـــه یـــې بــله کړمه لار کي
کـه د شپـــي مـــړی سحر په اوږو راووړ

یــوه څـاڅــکي سـمنـدر په اوږو راووړ
دا فق لمنه ســره پـــه ویـنـــو ښـــکاري

تــورو وریځو زخمي لمر په اوږو راووړ
د لته جوړه قـــتـلـګا ه ده د غــو تـــیــو

سره غاتو ل ورته خپل سر په اوږو راووړ

۱۳۷۱/ غبر ګولی کابل

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره سیلۍ

بادو نه دي، غوغـــا کوي بـــاغـــونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګیـن ګلـــونـــه،رژوي

ورمـــې پـــرون راورې و پـــیغام د غـــورېدو

نن تـــوره سېلۍ راغله، بـــهـــارونـه رژوي

یو بـــاددی را الوتی لـــه ســـرا بـــه دوعـدو

په شـونډو د جانان مې ځـــوابـــونـــه، رژوي

د حسن له جلوي نـــه یـــې زاهـــد نـــه دی خبر

ســـجـــدې پـــیـــکه کوي او ایمانونـــه رژوي

راوو ت لـــه مـــســـجـــده، شو دېره په خرابات

دخـــم پـــه پښـــو کي غـــړي،ثوابو نه رژوي

نـــه ویـــره لـــه سکـــروټو او نـــه تنده د کو ثر

ملا دتـــخت له پـــاســـه خمـــارونـــه رژوي

ښکر یږي چې تش یاد یې هم،په ما نه دی پېرزو

رقیب مې دجانان کو څه کـــې پـــلـــو نه رژوي

دستر ګو په أسمان کي یې بیا ستوري شول رابر

شوګیر یې را ته ښکا ري چـــې خـــوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحـــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خــو له زړه مې وینی څاڅي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا يې ډګر

د غبر ګولي ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مــجبوري ده، درنه ځمه
په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه
ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه
راتــه پــيــښــه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبر ګولې ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي نغمې

پــه بـڼو ستوري زنګـــوم داشنا کلي ته ځم

سترګې په لاره غـوړم ، دآشـنـا کلي تــه ځم

کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې

رقيـبـه ، کړې بـاروم ، دآشـنـا کلي ته ځم

پـــه شـپو لـړلي سرګردانه مسافر وختونه

ورو ، ورو له سره تيروم ، دآشـنـا کلي ته ځم

ريښې ريښې ګريوان مې لاړو درقيب ګوتو کې

دننګ ځولۍ پيوندوم ، دآشنا کلـي تـه ځم

بلبل له غــړه بيګانه ، ګل لـه بلـبـلـه پردی

غــلـې نـغمـې مـې ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپــــه ده
دزړه په کور مې دغمونو شپــــه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
ديار په زلفو دګلـــونو شـپــه ده
دايې خندا په اننګــو کـې ويـده
که په ککو يې دنـا زونـو شپــه ده
وچ او لا نده پکې په ګډه سوځـــي
زموږ په کلي داورونـو شپــــه ده
دلمر پــه څنوکې خځلې زانـــګې
پــه شنه جـــنت د دوزخونو شپه ده
نـه شنه خنـدا نه تبســـم دګلـــو
په باغ پـــريوتې دخوبـونو شپه ده
ونـــې له ويــــرې تنفس نه کوي
شپــــه ده ، دتورو توفانونو شپه ده
ټوله دنـــيا درنا ســـين کې لامبي
زموږ په بـــــرخه ، دعمرونو شپه ده
ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتورو تپو ماښــامونو شـــــپه ده

آلمان ـ ۱۹۹۳/۸/۶

لولۍ دنیا

بیا یې خـــوارہ خـــوارہ یادونه په ما لوبې کوي

بـیـا یـې خـنـدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي

بـیـا مـې ریـښـې ریـښـې لمنه له اغزو ډکه ده

بـیـا دخـزان سیـلـۍ دګل پـه خندا لو بې کوي

بیا مې ځلیږي دښو پـه سـر لـړزانـده ستوري

بیا مې دتو رې شپـې قسمت ، په رڼا لوبې کوي

مــغــل کاتــه یـې هیروي رانه انګریـز وختونه

خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبـې کـوي

خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونـو تـــږی

بدل مهال دی صراحي په صهبا لــو بـــې کوي

کلـــه دمـا ، کلــه دتـا ، کلـه دبل غـیـرہ کي

لولۍ دنیا ده ، هم په ما هـم په تا لوبـــې کوي

دزړه تو تې تو تې ښیښه مې داشنـا په لاس کي

لکه ماشوم یې دشـغـلو په ځــــلا لـــوبـــې کـــوي

د باد په کنډوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې وژني مې په مــــړي مــې هـــم هــغـه ژاړي

شـــهـــيده ســاه مـــې دقـــاتـــل پـــه ژړا لـوبې کوي

ګلبو يه زلـفـې يــــې خــورې ورې دبــــاد پـــه اوږو

لکه قصې دمينتوب چــې پــه چا لـــوبـــــې کـــوي

نـــه مـــې ماضـــي په شـغلو پټ نه مستقبل په ستورو

پرون ايرې ، نـــن مـــې لـــوګـــــی په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ /مارچ / ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوينو پسرلی

پســــرلی پــه وطن راغی
خــو نـــه گل او نه بورا شته
نـــه پــه باغ کې غوټۍ خاندي
نـــه گلــونـــه په صحرا شته .
* * *

نـــه دغــــرولــمنې شنې شوې
نـــه شپونکی نــه يې شپيلۍ شته
نـــه د مـيــږو قـطـــارونـــه
نـــه کــوچی نــه يې کيږدۍ شته
* * *

نـــه دمشــکو کاروا ن راغـــی
نـــه د عطـــرو وزر خپور شـــو
نـــه بيديا پـــه گلو پـتــه ،
نـــه سپيره چمن سمسور شـــو .
* * *

نـــه پـــه غـــرونـو غوړيدلي
شنې قالـيـنـې دشنيـلـيـو
نـــه لــه ونـــو پـــورته کيږي
آوازونـــه دمـــرغـيــــو
* * *

نـــه دشـنـــو ويــالو په غاړه ،
تـــوکيــدلـــي سـره گلونه
نـــه پـــه دښـتـــو کې بـليږي
دغـــاټــولـــو څـــراغـونــه
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه هیلی په هوا راغلې
نه د زانو زنځیرونه
نه آواز د توتکیو
نه د ساچو پروازونه .

* * *

نه د نیمو شپو سندرې
نه هی هی د کاروانونو
نه شوګیر د عاشقانو
نه تودوخه د عشقونو .

* * *

نه برېښنا د سپینو لیچو
نه د شنو بنګړیو شور شته
نه ځلا د بارخوګانو
نه د سرو مچکو اور شته .

* * *

پسرلی په وطن راغی ،
خو نه ګل او نه بلبل شته
نه د پېغلو خنداګانې
نه ګلونه په اوربل شته .

* * *

نه دریاب د ریاب صهبا شته
نه څپې څپې مستي شته
نه جنون د تودو غېږو
نه د مینې لیوني شته .

* * *

نه خوشحال توره تړلې
د افغان د ننګ له پاره
نه ولس لښکرې ایستي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمغل اورنګ له پاره .

* * *

د زردشت اورونه مړه دي
د سوما پياله نسکوره
دبابا پګړۍ ده جړه ،
ابۍ ناسته ده سر توره .

* * *

دکابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته کيږي .

* * *

دبخدي په کنډوالو کې
دکارغانو شورماشور دی
دهري په ديوالونو ،
دګونګانو وزر خپور دی .

* * *

درستم دتخت له پاسه
ګيدړ نقل دزمري کا
دګربت په آشيانه کې
تپوس ناست دی سروري کا .

* * *

دهلمند په ورشوګانو
داغزيو باران ووري
دزاړه بست په ماڼيو
دسرو وينو ګلان ووري .

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه ګلـــزاره ننـــګرهـــاره
دګلـــونـــو ځـلا تـلـلـې
دروښـــان پـــه کـالـه ویر دی
د خـــوښـــیـو لـیلاتـلـلې .
* * *

دنـــارنجـو ستـونـي غوڅ دي
دښوون ښـاخـونـه پـرې دي
دبـــلبـــل ژبـه ګـونګـې ده ،
دبـــورا وزرونـــه پـــرې دي
* * *

الـــیـــنګار په اور کـــې سوزي
الیشـــنـګ پـــه اور کې سوزي
دود جګیـــړي لـــه پـــامیـــره ،
لوی سـالنګ په اور کې سوزي .
* * *

د پـــردي بـــهـــار وږمـــې دي
راچلـیـــږي پـــه وطـــن مـــې
دغـــلـیـــم دفـــکـــر دوړې
راخوریـږي پـــه وطـــن مـــې .
* * *

پـــه عـــزت پـورې مـو خاندي
سپـــکاوی مـــو د شـــملو کا
سپینوي مـــو ، تـــوروي مـــو
مسخرې مـــو پـــه پـښتو کا .
* * *

دې بهـــار بهـــار وطـــن کـــې
اوس خـــزان میـشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیـــوادکـــې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغـزو کاروان مـــيشتـــه دی .

*   *   *

دې خـــنـدا خندا هيواد کـــې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نـغمـه خامــوشـــه
دمـــــرگـــونـــو واويـــلا ده .

*   *   *

هـــره شـپــه لــه شنـه آسمانه
ستـــوري لـويـــږي ،رانـړيږي
درنـــــا دبـــام لـــه پـــاســـه
دتـــيـــارو ډمــــې نـــخيـــږي .

*   *   *

شـبـنـم ســـوردی ، ږلی سره ده
چمن ســـوردی ، بيديا ســـــره ده
شونډې سرې ، خبرې ســـرې دي
خنـــدا ســـره ده ،ژړا ســـره ده.

*   *   *

بـــيـــا د ويـنـــو پـــســـرلی دی
بـــيـــا دويـــنـــو بـــارانـــونـــه
بـــيـــا دويـــنـــو غوټۍ خاندي
. بـــيـــا د وينـــو ســـره گلـــونه

آلمان

اپريل ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنہا پہ بنہو

دمجنون دزړه تـنـهـاکه ، دليلا پـه بـنـهـو زانـگم
خاخکی اوښکه دحسرت يم ، دآشنا پـه بنهو زانـگم

دپـرون سپـيره يـادونه ، دسبا زرغوني هيلې
دزخـمـي مـاضـي پيغوريم ، دسبا پـه بنهو زانـگم

داميد پـلوشه تـتـه ، دتـيـارو ډيـوه روښانه
په دې تکه توره شپه کې ، درنـهـا پـه بـنـهـو زانـگم

دحسين سا قي تر څنګه ، صهبا پـيـاله نـسکوره
دلمبو دخدای په وړانـدې ، دګناه پـه بنهو زانګم

دخندا په اوربو ورمـه ، جـنـازې مـې دخوښيو
دماتم په لمن لو بم ، دخـنـدا پـه بـنـهـو زانـګم

هلته سر ديار په وره کې ، دلته سر پـه زنـګانه يم
هلته خاورو سره خـاورې ، دلته بـيـا پـه بنهو زانګم

په مذهب دبد مستی کې ، نه کافر نه مسلمان شوم
خـم په سـر پـو رتـه کومه ، دصهبا په بنهو زانګـم

آلمان/ می /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په څنو کې

يو ځلې بيا لړ ښکاره شه ، زلفې وښوروه

د حسرتونو ميلمنه شه ، زلفې وښوروه

د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تيروم

د لمر خاته د وخت شغله شه ، زلفې وښوروه

يوسف تری لاړو د کنعان کوڅې شوې شړې پاتې

د زليخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه

ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون

ته د صهبا ډکه پياله شه رلفې وښوروه

لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه

ته د يادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه

سپلې د منې باغ په باغ ګرځي ګلان رژوي

د پسرلي خوږه ورمه شه ، زلفې وښوروه

ګوره دا مات سر مې چې هېڅکله ټيټ نه کړې چاته

زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

آلمان ۲۴/ ۴ /۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغزپه خوکو

دايي دوصل ، انتظارباسم

که داغزو پــه خـوکو لاربا سم

په سرورځمه په پــښو ورځـمه

دا خل آرمان مي د ديــدارباســم

نن يي ساقي راته په خم کـــې راکه

چـــي دتـــمام عـمر خـــماربا سم

شـپه لــه ما ښـامه ترسهاره پو رې

زړه کــې تصويــر مي ددلداربا سم

دخيـال پــه ګوتو مي دزړه په دړه

انځـور دمينــې دمــزار بـــا ســم

تندي په تشو ســجدو نه سولــوم

دعشق نـــاره په ســـر ددار بـا سم

د پرخې سترګو کې هينداري ګورم

ښــې مـــې دتيږو له بازارباسم

آلمان نومبر/ ۱۹۹۲

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوزخ په څنډو

راشه تر څنګه مې حسينه ساقي
د زړګي سره نازنينه ساقي
راکه درياب ، درياب جامونه راکه
د عمر تږي يم ، خمونه راکه
ساقي سکروټې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چيغې راکه ، شور راکه
د خم تر څنګه مې بسيا که ساقي
دا ګونګه ژبه مې ګويا که ساقي
د شپې په دښته کې مې شپه ده ساقي
شپه مې د زړه په کور خپره ده ساقي
راکه د ميوو سباوون راکه
د رڼا جام راکه ژوندون راکه
راکه د لمر غوندې روښانه شراب
راکه بې پيله بې پا يانه شراب
هغه شراب چې پکې ځان ووينم
ځلا د حسن د جانان ووينم
چې پکې هير کړم دا بې خونده ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـــې ثـــمـــره ، بــې ګـر ځنده ژونـــدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپـــک شـــم پکې

* * *

ســـاقـــي بـيـــا راغـــې دغــمونو ماښام

تياره ماښام دما ښـــا مـــونـــو مـــا ښـــام

ساقي راځــــه چې زمانــــه بــــله شـــــوه

لو مه شوه بــــله اودانــــه بلــــه شـــــوه

بيا زوړ زاهـد پــــه تــــوبــــو بـار راغلی

بيـــا ددرو غجـنې تـــقـــوا وار راغـــلی

بيـــا مـــحتســـب دی بـيـــا تکفير دمينې

بـــيـــا دتسبو لړ شـــو زنـــځير دمـــيـــنې

* * *

ســـاقـــــي بـيـــا راغــلــل دخزان بادونه

اورين بـادونــــه دتـــوفــان بـــادونــــه

بـــيـــا دوړمـــــې سينه کـــې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـــنـــدا وچــــه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـــمه څـيــرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دبلبل زړه له مـا تـمـه څـیـري

ساقي را ځه چې میکـدی بـلـې کـړو
تیاره رابره شوه ډیـوې بـلـې کـړو
راځه چې واړوو خـمـونـه پـه سـر
تـر خـو ابـو کـې سره اورونه په سر
راغـلې غـم دتـیـریـدلـو نـه دی
داوړی دیـو دمـړیـدلـو نـه دی
دفلک سـتـرګې ریـا کاری سـتـرګـې
درغجنې ستر ګې ګناهکارې سـتـرګې
بیا خونړۍ ښکاري بیا سرې ښـکاري
بـیـا داورونو سلسلې ښـکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جـګـې کړو
پټـو مستیو نـه پـردې جګې کړو
راځـه ویـدې نشې راویښې کړو بیا
بـلې لمبې نشـې را ویښې کړو بیا
بـیـا درنـدانـو هنګامه جوړه کړو
بـیـا د مستانـو غلبلبه جـوړه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــیـا د غــوټۍ ستر ګو کې ناز وګورو

بـــیـــا پــه دانــه کې دژوند راز وګورو

واورو د ګل د غـــــو ړیــدو ســـنـــدره

د شــــنـــه غـــزل دټـــوکیـدو سندره

د مـــیـنـې لـوبـه پـــه فکرونو نه شي

په خامو خامو تـــد بـیرونـو نـــه شـــي

مینه د زړونـــو بلـــیـــد نـــه غـــوا ړي

مـــیـنـه له ســره تـــیر یـد نـــه غوا ړي

مینه پـــه اوښکو کـــې خـنـدا لـټـــوي

مـــیـنـه سـکروټـــو کـــې بـقـا لـټـوي

راکه د مینـــې پـــــه نـــوم اور راکـــه

راکـــه د تـــاک د ستـــر ګو تـــور راکه

ســـاقـــي له ځـــانـــه ورکیدل غوا ړمه

د مـــیـــو و جـــام کـــې ډوبـــیدل غوا ړمه

خندا مې هیـره لـــه ژړا نـــه پـــر دی

له ځانه تـللی له دنـــیـا نـــه پـــر دی

ساقـــي د لویـــې ګناه تـــور مـــاتـــوم

دا دوز خـــي تـــنـــده پـــه اور ما توم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځان بدل کړ، چا کو څه بدله
څوک د رنګو نو په خم و لمبېدل
څوک د وختونو په باد ورپېدل
څوک مقتدي او ځوک په امام پسې لاړ
څوک په انګور او څوک جام پسې لاړ
څوک يې کعبه څوک بتخانه کې غواړي
څوک يې د سهوې يه سجده کې غواړي

خو:

زه له سجدوو زه له بتانو ستړی
زه له دروغجنو امامانو ستړی
زه ناآشنا په ناآشنا کلي کې
سترګې نمجنې د خندا کلي کې
زه ګناهګار زه بې ګناه ګناهګار
زه د سپيڅلي اقتدا، ګناهګار
ساقي په ميوو کې لمبل غواړمه
د ګناه پېتې سپکول غواړمه
له ځانه تښتم د جانان په هيله
له کوره وځم د بيابان په هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د دوزخ پــه ځـــنــډو ولــو بیدم

زه د جـنــت ګلــو کـــې وســـوزیدم

زه د کوثرو په خیـــال وزنـــګـیـدم

زه د وختنونو پـه ټـــال وزنـــګـیـدم

ما خپله ورکه پیــدا نـــه کـــړه چېـرته

ما هغه تللې زما نه کــړه چــېــرتـــه

د نور په هیله په تـــیـــارو واوښـــتــم

د ګل پـــه لـــټـــه پـــه اغـــزو واوښتم

په سپینو سپینو کـــې تـــور ولـــیـدل

غوښتل مې نور څه، خـــو ما نور ولیدل

راکه ساقـي راکه سپېـــځلـــې اوبـــه

د تاک له ســـتــرګــو څـــڅېـدلې اوبه

راکه چې ویې څبنم لمبـــه، لمبـه شـــم

اور شم، سکروټه شمه، سره لـــمبه شم

سا قي راغلـــی یـــمـــه وار مـــا تـــوم

سا قي د ټول عـــمـــر خـــمـــار ما تـــوم

آلمان / اپریل /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی
خمکه بوره پاتې ده،
شرم شم چا ونه کړل.
زموږ د کلی بزګران،
لیندۍ په لاس،
ښکار ،
د کوتروکوي.
زه به د ګلو ، زیړي، غونچي،
دآشنا ،
زلفو ته،
له کومه
راوړم
کابل

کب/ ۱۳۴۹

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګزمه

د بـاد ګــزمــه ده د بـاران ګــزمــه ده

زموږ پـه کلی د تـوفـان ګـــزمـــه ده

بــیـا مــې د زړه پـــه دي تالا جـونګړه

د غـــم ګـزمـه ده د خپــګان ګـزمه ده

نــه د ګل بـوی،نــه د بـلـبـل سنــدره

پــه بــاغ او راغ کــې د حزان ګزمه ده

تـر خـــو بـــه ژاړي د اغــیــارو ستــم

زړګــیــه،تــم شــه،د جــانـان ګزمه ده

پـــه ګلـو اوری د سکــروټــو وړلـــی

د خـــدای حــرم کــې د شیطان ګزمه ده

ژاړي پـــه ســـرو سترګو نیمزالي غوټۍ

پـــه چــمـــن ګـډه د تـــالان ګـزمـه ده

نـــه مــیکده اونـه کعـــبـه پـاتـې شوه

کلـــه د" شیـــخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزني توبې

خوله يې له شونډو په سلام اخلم

له خپله بخته ، انتقام اخلم

ساقي تندى دې راته مه ګونځوه

نن يې له مستو سترګو جام اخلم

زاهده ستا دې وي اغزني توبې

زه له غوټيو نه پيغام اخلم

که دې خندارانه پردى، شوه نو څه

خپلو دردونو نه به کام اخلم

د مخ کابل دې رانه مه سپموه

ناز دې په سترګو تر باګرام اخلم

هره شپه شپې ګلور ينه راته

چې د أشنا کوڅه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ،په جنون مې مبتلا که
ډیـوې دمـــیوو بلې که ، تیارې رڼا رڼا که
ماتـم لـه ســره واړوه ، وختونه په خندا که
دزهد شپه سبا که دروا غجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پــاکې ، تورې نښې دتقوا که
خـــپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفی جړاو که ، دسکروټو په لالونو .
* * *
په شنو دښتــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوریځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخــیژي لــه چـــمنه ،آوازونه ، دبلبلو
غـــاټولو په سر ایښې رنګینه پیالې دملو
غــونچې دګلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
وربې زلفې یې خیشتې کړلې په عطرو دسنځلو
خـــپې شــوې درنګونو په تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، ګلالي شول غاړې غرونه
درنګ په سین کې لامبي ، یخ وهلي ګلکخونه
دغـــره پـــه دړه کاږي لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوټیو ګریوانونه
پــه خـــړو دښــتو اوري ، دیاقوتو بارانونه
سپـــرلي پـــه غـاړه راوړل دسنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، دوړمې زلفې خورې دي
له ځمکې خوټیدلې بیا درنګ اوبوی چینې دي .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مرو بوټو کې وچليــــده ســـا د پسرليو
پيغام دژوند راوړی غزلبولو تـــوتـــکيو
د دښتې ناوې کيښود دل خالونه د کيـــږديـــو
قالينې غوړيدلي ، په ډاګونو ، په غونډيـــو
صهبا په تږيو ويشي خوږې شونډې د شهـــيو
د مشکو عطر وشيندل په غرونو کې هوســيو
اوږی دغوټۍ پورې شوې د څانګو په غړيو .

* * *

ساقي دګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چيغو کړو روښانه ، دا خـاموشه ماښامونه
دتورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنــــــه وګنډو ، د زړونو پرهرونه
دشپــې زلفو کې وټومبو ، د سپين سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووينځـــو ، د يخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ورګډ شوو په جهان کـــې
ځان ووينو له سره بيا په سترګو د جانان کــې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
دتاک مــړاوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
دميني دردآبـــاد کې ، فريادونه لا ژوندي دي
د سترګو په چينو کې ، دريابونه لا ژوندي دي
لا ماتــې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوي پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا بـــاغ به بـيا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونـــې به سينګار شي ، درناپه مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنکريزو پانه

هيله دوړمـــې شوم،په قدم دبهـــــار پريوتم

سيوري دغـــونچې شوم،دبلبلو په ښــارپريوتم

شين ښايست دګلو مې په سرو لمبو کې ومونده

پاڼـــه دنـــــکريـــزو شوم،په ګوتو ديار پريوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخيسته

ساه د سربنــدي شوم ، په نغمه کې د تار پريوتم

تا خـــــو د يار غمه ، زمـا تږله هستي خپله کړه

زه لکـــه ملنګ ، دخپـل ارمان په مزار پريوتم

ته لکه لمــــبه ، زما دزړه له کلي پورته شــوې

زه لکه ايـــــره ، په خوړ لنيزه انګار، پريــوتم

الما‌ن

دسمبر ۱۹۹۸

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په ښپیلي کال جـــنګ دی

بیا په ښکلي ، نـازولي کابـــل جنـــګ دی

دود یې خیژي له ســـوري ســـوري ګـــوګله

بیا په سوي ، نړیـدلـــي کابــل جـنګ دی

*　*　*

کابـل نــه دی ، کــربــلا ده ، کابـل نه دی

دوحشت خړه بیـدیـــا ده ، کابـــل نـــه دی

هره خواته پکې چـــیغـــې دي ، ماتـم دی

مروره تـــرې خــــنـــدا ده ، کابــل نــه ده

*　*　*

کابــــل ژاړي ، نـــازولـــی کابــل ژاړي

دښـمنــانـــو ، زورولـــی کابـــل ژاړي

چې مدام به یې خوله ډکـــه لـــه خــنـــداوه

اوس غمـونـــو دردولـــی ، کابـــل ژاړي

*　*　*

بـــیـــا ژړاده دکابـــل هـــره کوڅـه کې

واویلا ده دکابـــل هــــره کـــوڅـه کې

د باد په کنډوالوکې　　　　　　　　　　　　کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــــزیــــدانــو هــره خــوا تــورې ایستلي

کربـــلا ده دکابـــل هــــره کـــوڅـــه کې

*　　*　　*

پـــه کابـــل بلا پـــریوتې ، وطنـــوالو

پـــه هــر کـــور ژړا پریوتې ، وطـنوالو

هـــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پـــه وطـــن وبـــا پریوتـــې ، وطـنـوالو

*　　*　　*

کابــل سو زي سرې لمبــــې دي کابل سوزي

کـــور په کور باندې جګړې دي ، کابل سوزي

سپین دیـوان ورته دخیر په غونډۍ ناست دي

د ســــکروټــــو سلسلې دي ، کابل سوزي

*　　*　　*

کابل وران شو ، دنیکونو وطـــن وران شــو

دافغـــــان دغیـــــرتونـــو وطن وران شو

هنـــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولــې نــه مرې

چــې کابــل ، داننګونو وطــــن وران شـو

*　　*　　*

شنې لوخـــړې پـــورته کیږي ، کابل ســوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپغمان اښــــکې بـهيـږي ، کابل سـوزي
آسمايي په چـيغو چـيغو داســی وايـــي
کابل سوزي . ايرې کيــږي ، کابـل سوزي

*   *   *

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شـــته
نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشـــتـه
هســـې شــپـــه دجـــهــالت ده را ختـلې
چې نـه ستـــوري پکې ښکاري اونه لمر شته

*   *   *

يـــه زخمي زخمـي کابـــله درنـــه جــارشم
دافغان دپـــګړې ګله درنـــه جـــار شـــم
دوحـــشــت په اورکـــې سوزې ايرې کيږې
دود دې پورتــــه له ګـــوګله درنـــه جــارشم

*   *   *

ځـــومــره خــوار ځومره بې وسه شوې کابله
چـــې ازار له ، له هره خـسه شـوې ، کابـــله
دماتــم په ورځ دې هيڅـــوک پـکار نـه شول
تــــر خـــو پـــيښو تـه بې کسه شوې کابله

آلمان جنوري ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یقین په لټه

ستا د ستر ګو "سیپارو "کــې مې لوستلي

د تــلــپــاتــې خوږې مــیــنې "آیا تونه "

څه پروا ده که لمو نـــځونه مې " قضا " کړل

یا مې شوندې ستا په " ذکر " سترې نه شوې

د خپل زړه " مسجد " ســپیڅــلی درته ساتم

بــلـــوم پکې داوښـــکـــو څـــراغونه.

* * *

چــــې د مخ " کعبه " دې ونــیوه بـتـــانو,

لـــــه تندي نه مې زاړه خا پـــونـه لاړل

زه خو هسې د سجدو ســو داګــر نـــــه یم

نه جنت غواړم نه ســره دوزخ تـــــه ژاړم

خو "روژه "به په " طـهــورو " ماته نه کړم

که نصیب مې شول د شونــډو " ذکـاتـونه "

د کـــــو ثــرو د پیالـو په تــمـــه نه یم,

بس یوازې یو دیدن درځني غـــــــــواړم

خپله ورکه لټوم ستا په پـــیـــدا کـــې

د "شـک " ترې د" یقین " چینې ته بیا یم

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبده مـــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستایـــمـه دمینې شنه یادونه

* * *

دټول عمر عبا دت به تـــرینه ځارکړم

که یوه شپه مې منلی پـه ګناه کـــړې

له رنګینو جنتونو نـه به تـــیـر شم

که یوه پیاله سکروټې راتـه راکـــړې

ددنیا او دعقبا پروا مـــې نـــشـــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازي

هـــره ورځ د أرمــــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنــازي وړو

دبــــــادونو کرونده په اوښــکو پالو

د شـــهيــــدو بـــهارونو جنازي وړو

داميـــد بــــاغچه دوينو جزيره شوه

دوږمـــــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو سـهارونـــو جنــازي وړو

پـــه ايرو کي لټوو دقســـــمت ستوري

دهـــيندارو ديادونو جـــنــازي وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازموږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې ووینځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو ستګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زموږ له کلي کډه وکړه ،

یوه ترخه او رژوونکې سیلۍ

پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وګرځیده ،

اودخندا کلان یې ورژول.

له هغې شپې نه بیا تراوسه پورې ،

زموږ دکلي دبامونو په سر ،

څوک کشمالې نه کړي ،

او دویالې په غاړه ،

ویلنې نه تو کیږي ،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګيو نه يوازې څو کودي پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تير شول

اودزمان دکتاب ډيرې پاڼې واوښتلې ،

نه بيا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالي وکړل

نه دويالو په غاړه ،

ويلينې وټوکيدل

او نه ګودر بيا په منګيو ، پټ شو .

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځليږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ دوریځو تورتیکرۍ اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بیګانه ،

ګل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شیبه اوهره ورځ ده دماتم کالیزه ،

دغم کالیزه ،

دستم ،

کالیزه.

کابل ۱۳۶۶/۴/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښې که جونګړه ؟

نوره دې نه یادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تیرېږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وینځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه لیکم ،

نور دې دپله خاورې په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شېبې مې،

چې ستا د زلفو په دار و ځړېدې.

آرمان، آرمان د هیلو تاندې نا زنینې غوټۍ

چې ستا د مینې په اور وسوزېدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پایه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګینو امیدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماښې جوړه کړه،

خو ته یوازې د یوې شېبې، یوازې د یوې،

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې شېبې له پاره

زما د هیلو رنګینه ما نۍ ته ننوتې ،

بیا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وینو ،

زما د هیلو د ما نۍ په دیواله ولیکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بیا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه یادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وینځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه لیکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا خبره

شپـــــــه شـــوه د رڼا خبره هیره شوه

تا نه چې زما خبـــــــــره هېره شوه

ستا خوارېه یادونه مې پـــه زړه ووري

نور مې د هر چا خبره هېره شـــــوه

ورانه میکده شوه، د نیا ورانه شــوه

خم نه د صهبا خبر ه هیره شـــــوه

ما ویل که راغـــلـــه ورته وایم یې

باغ شو د غوټیو په ســرو وینو سور

ګل نه د خندا خبره هـــیره شـــوه

هیره یې وعده کړه د سبا پــه نـــوم

ښکاري نــن یې بیا خبره هیره شــوه

ښــکارى نن یې بیا خبره هیره شوه

پــاتي منتظر یې ځلېدو ته شـــوم

لمر نه د ځلا خبره هـــیره شـــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته
تیاره رابره ره، رڼا نشته
خمونه تش دي میکدې ویجاړې
شرنګ د پیالو نشته، غوغا نشته
بلبلان ځي ونو ماتم نیولی
د ګل په شونډو کې خندا نشته
مجنون د تورې شپی په دښته کې ورک
شغله د حسن د لیلا نشته
نه د تاک لور، نه یې بربنډه نڅا
هم یې لذت هم یې ګنا نشته
د زاهد عمر له درواغو نه ډک
یوه شیبه پکې رښتیا نشته
دنیا له ښکلو ښاپیرو ډکه ده
خواږه کاته مې د آشنا نشته
کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو
د لیونو پکې غوغا نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ! ما ښام شو ډيوې ولګـــــوه

ستوري پر ښوتي دي ځلا نشتــــــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکروټو ښار

نن یې بیا خونړې خال په رخسار کیښود
په جلوه کې یې ښایست په ګلزار کیښود
عشقه،ور یې پـــه رښتیا دسلطنت شه
دزړه تخت مې دسکروټو په ښار کیښود
له جنته دې در تـــیر شـــــومه زاهده
نن مې ســرپه دروازه کې دیــار کیښود
په تندې مې دسجـــدې داغونـــه نشته
میکده کې مې زنځیر او زنـــار پریښود
زه دخپـــلو سادګیو قـــــرباني شوم
چې مې لاس په کوتنۍکې دمار کیښود
پرون راغله اوریې بل راتـــه پـه زړه که
نن یې ګل راته پـــــه سوې مزار کیښود
ددې وخـــــت ناخوالې وګوره کاوونه
په ساړه ژمـــــې یـــې نوم دبهار کیښود

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای په ژبه

جانانه پا ځېږه ديوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ ميو ونيو

سترګې مې نه غړېږي ، لار نه وينم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم.

کړکۍ مې پرانيزه د باغ په لوري.

* * *

جانانه پا ځيږه د يوه بله که

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم

ماته د خداي په ژبه و غږيږه

نور له ديدنه د شيطان ستړي يم

لږ راته مخ د پر ښتو وښيه

لږ مي نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مي د لمر په ځنو وزنګوه

لږ راته حوري د شغلو وښيه.

پدي درنده هوا کي ،

يوازي کرکه ووري ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرکه خاندي،

کرکه نا ځي ،

او د خوږې مينې تنکي ګلونه

دوچو شونډو په سپيرو د ښتو کې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا ځي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅې شـــــاړې دي

لور په لور غمونه، کو څې شـــــاړې دي

سوزي مې د کلي شنې با غچې پـــــکې

بل دی سره اورونه، کو څې شـــــاړې دي

لاس کې مې دمينې ګلان مـــړاوي شول

جړ دي وربلونه، کو څـــــې شــاړې دی

نه د پېغلو جوش نه د زلـمـــو خـروش

شړ دی ګودرونه، کو څـــې شــاړې دي

وخت د بې ننګۍ دی دنيـــا بـــلـــــه ده

مړه دي غيرتو نه، کوڅـــې شــــاړې دي

نه د سهار ستورې نه د لمر خـــــړيـــکه

بر دي تورتـمونه، کو څـــې شــاړې دي

تشې ميکدې، خـمـونه تش پــراتــــــه

تش پکې جامـونه، کوڅې شـــاړې دي

زانګي مې قسمت د شپې په زلفــــوکې

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې دي او خيالونه، کو خـې شاړې دي

تللې ده خـندا نـــوره لـــــه کلـــي نـــه

ووري ما تمونـه، کو خـــي شـــاړې دي

تيتې چې شملي شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوځې شـــــاړې دي

توره تـــرورمــــــې ده لارې ورکـــــې دي

مـــړه دي مـــشالونه، کوځي شـــاړې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې درو ند او پر سبدلی بدن،

زمورد کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی ،

ځړېدلی، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د لمر پېغلې او زرينې، نا زنينې لونې،

زموږ د کلي د ګلبو ټو په قالينو باندې،

خاندي،

مستي موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو ، شپو وهلو ځانګو وېشتې د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مي ليده،

چې يو بيساري، ګلالي پسرلي،

زموږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غو ټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنګونه کړي.

ويده وم خوب مې ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مرغۍ،

بيرته ستنېږي له پرديو نا آشنا پا غونو ،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ویده وم،

خوب مې ،

لیده ،

خو چې را پا ځېدمه،

سترګې مې پرانیستلې،

و مې لیدل

د شپې بو یناک او پړ سیدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه وږمه،

زموږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنینې،

او حسینې

لونې ،

زموږ د کلي د دیوال تر شا هما غسې په خوب ویدې وې

او باغ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه،

رژېدلی،

نښتېڅلی ،

پروت دي.

نه غوټيو بهير،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو ځپې ،

نه د مرغيو د وزرونو ، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

يوازې شپه،

يوازې دود ،

يوازې خړه و سپنيزه هوا ،

زمونږ د کلي په کو ځوکې ، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا هید

توره شپه کې بله کړه د سرو وینو ډیوه ناهید
چیغه د پاڅون شوه د ننګونو حماسه ناهید
اور یې د ابلیس د هوسو نو په کور پورې که
وو ته له ځانه، شوه د ټول ولس شمله ناهید
پانې، پانې پرېرته د سرو ګلو غونچه ناهید
وځلېده،وخند یده، سرو وینو کې سره ناهید
هغه د ملالې د یادونو سره جنده ناهید
هغه د اقغان د غیر تونو ترانه ناهید
ګډه یې غوغا کړه په خاموشو ماښامونو کې
بله یې رڼا کړه، تروږمیو د وختونو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،یې د قاتل د غاړې هار نه که
ښاد یې په خپل حسن د وحشي هوس ښامار نه که
" نه " یې د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل
لړد تورو زلفو یې بې سرو ته دستار نه که
لنډ یې که له ځانه د یاغي ستم ناولی لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دښمن د خلکو یې له ځـــانــه ســره یار ته کــه
جګ غیرتې سر یې ټیټ په مخ کې د اغیار نـــه کــه
ځان یې قرباني که، خپل غرور یــې ترینه ځار نـه کــه
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه، د ننــګونو بام ته وخته
کړیکه د، غیرت شوه، د یادونــو بــام تــه وختــه.

* * *

ووایه اسمانه! تـــا د ویــنــو ځــلا ولــیــده
تـــا د شـــهـــادت د نـــاوې، مسته خندا ولــیده
تا په خپل هیواد باندې مینـــه لــیـــلا ولـــیده
تا په خپل هیواد بانـدې مینـــه لــیـــلا ولـــیده
تا یې پــه تـــنـــدې باندې لیکلې وفـا ولـــیده
تا یې په خوږو سترګو کې راز د مینــې ولو ستـــه
تا یې اننګیو کې سپېڅـــلې حــیــا ولـــیــده
تا هغه سپر غۍ، هغـــه د تورو برېښـنــا ولـــیــده
تایې پــه لمنه کې د ستـــورو نـــڅـــا ولـــیده
وګوره اسمانــه! مـــوږ ســرونه ټــیـــټـــوو ورتــه
خــاورې د پښو یې پـــه سرو سترګو ښکلوو ورتـه.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ایه اسمـــانه تا د شپې قا صـــــدان ولـیـدل

تا د پرښتو جامـــــه کې تور شیطــانــان ولـیدل

تا د افغانـانـــو د عـــزت تــاجـر ان ولـیـدل

تا د وینو تـــږي، خـونـړي قـصابـان ولـــیـدل

تا په کتا بونو بار بې علـمــــه شیخـان ولـــیدل

تا د کنډوالو په تـخـت سپــاره امیران ولـیـدل

تا د ننګ په خـــاوره کـــې زنګي غلامان ولـیدل

تا د چـلتارو نـــو دهــــیواد ملنګان ولـــیـدل ؟

څنـــګه ښــکاریـدل د تـــرووږمیو د ښامار بــچي

دا په غیرتي کابل ، پـــریوتـــي د نـــاتـــار بچي.

* * *

دا زخمي کابـــل ، دغــه پـه سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تـــورو منګلو تــه لویدلـی ښـار

دادتـــا لانـــګروله ستــــمه سوزیـــدلــی ښار

داپـــه پــتــه خــوله پـــه سلو ژبو غږیدلی ښـار

دا هره شیبه په ماتـــمـونـــو ژړیـــدلـــی ښار

دادګلو ښـــار ، زمـــوږ د پیغــــلو نازولی ښـار

داپـــه جـــګه غاړه هرد ښمن ته دریـدلـــی ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادیــرغـــلګرو دسپــرو دستــرګو خــلـی ښار
بـــیا دخپلو لوښـــو او زامنـــو پـه ویـر ، وژړیــد
بــیـا دځـــوانـــو زړونو پـه زلمیو وینو ولمبـــیـد

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرګونـــه سترې شــوي دي
چیغې سترې شوي ، فریا دونـــه سـتـرې شوي د ي
لارې سترې شوې دي ، ګامونـــه سترې شـوي دي
اوښکې سترې شوي ، ګریوانـــونـه سترې شوي دي
هیلې سترې شــوي ، ارمانـــونه سترې شوي دي
زړونه سترې شوي دي ، غـمـونه سـتـرې شوي دي
دلته په جنت کې دوزخـــونـــه سـتـرې شوي دي
دلته په ګلونـــونـــو کې اورونه سترې شــوي دي
دلته پـــه دې خاوره ، دستـم غـــدی پریوتې ده
دلته پـــه دې خلکو ، دماتم غــدی پریوتـــې ده .

* * *

وګـــوره اسمانـــه ، اراده دپـــیـکار وګـــوره
لاره دغیرت کـــې ، هنګامه دایـــثار وګـــوره
ژمي دتـــاریخ کې سره غاټـــول دبـهار وګـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــره غيرتي وينه د ناهـيــد پـه رخسار وګـوره
دلته ويــــره نــشته له ســرونـــو سـره لوبـې دي

دې لمرينــــه خـــاوره کې ، د ستـورو مزار وګوره
پـــاکې پـلوشې بـه يې د شپې ګريوان ور څيرې کړي

پيغلو د کابل سره ، تـړون د ســهـــار وګـــــوره
د ايـــاغي ککـــرې اهريمـن ته د سجـــد و نـه دي
دلته د ستم تــورې جنــډې د رپـــيـدو نــــه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چيغو چيغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رڼې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په وير بدلې شولې

چې د مستيو هنګامې وې پکې،

لاړې هغه کوڅې ، شډلې شولې

دلته، وحشي بادنو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سپېليو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې

چې ستا پلو نه يې په عطرو وينځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مينې په سپېڅلي نامه،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرينو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانونو د ماڼۍ په دېواله وتومبل

تاندې غوټۍ مو د ورځې په لار کې کړلې

کودرې هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شير اوس شيطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس يوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خو نړې نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپيدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې يې سرونه رسيدل تر شنه اسمانه پورې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کرښې " راوړې.

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندا ر را نيسي.

* * *

ملا ټوپک غاړې ته وا چاوه، جګړې ته و لاړ،

ملا "غزا " کوي، جامې رنګوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا په سپینو ، نا زنینو ګوتو ،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي ،

ملاد "کفر " په کاله باندې یرغل راوړی.

* * *

ملا په سپینه بادي اوښه باندې زین کېښوده ،

ملاته ګوره.

هم "غازي " شو ، هم "شهید " ،

هم سلامت ،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو ، په پټیو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګیو درمنده ته له خندا شی شین دی.

* * *

ملا یاغي شو ، له "محرابه " ووت

ملا د خدای خو نه په تیرو ولي ،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی ،

ملا د تخت په طلا یې مورګو لا سو نه ایښي.

* * *

ملا بې سته ، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د کو ثرو ،

پيالې ،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و ترل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له رندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته ،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښاروغوړېده ،

او ملا سيوری شو ،

خونه پوهيږم ،

چې د څښتن ، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری ، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په بتکده کې

ګرځم د زړه په بتکده کې مې بتـــان مـــاتـــوم
کعبه د هيلو ورانوم، سرد ارمـــان مـــاتـــوم

چې مې د خيال په تېشه و توږه په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانـــان مـــاتـــوم

ګدا خو نه يم چې خيرات به له فـــلکه غـــواړم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اســـمان ماتوم

زړه په درياب ور ګډېږم اميل د اوښـــکو اوبم
سپېڅې د هيلو ماتوم، خوله د باران مـــا تـــوم

چې يې زموږ په کرونده کې لمبې وکـــړلـــې
بادونه رېبمه،لاسونه د تـــوفـــان مـــا تـــوم

زاهده تا که ميکده کې پـــيـــالې مـــا تـــې کړلې
زه له تو بو نه توبه ګار يـــمـــه، پيمان ماتـــوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
ګل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن څومره راټيټ شولو آسمان په ما
ستوري مې ځليږي، د بڼو په سر
ژبې يې د سترګو راته وويل،
ژوند دی تېروه يې د لمبو په سر
تېر شولو بلبله د ګلونو وخت
اوس دې زنده ګي شوه د اغزو په سر
ګوره د اشنا پسرلنی ښايست
خاندي يې ګلان، د اننګو په سر
خير دی که يې سترګې درواغجنې شوې
پالمه يې مينه، د لېمو په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټې په جام کې

تـــوره تـــروږمـــۍ ده رڼا نه راځي
شپـه ډ یـــره اوږده شوه سبا نه راځي

راغی پـــسرلـــی خــو پسرلی نه شو
بـــڼ پـــه ویـــر اخته دی بورا نه راځي

ګوره چې وعدې دې د رواغجنې شوی
سره و خورې ربباره آشـــنـــا نـه راځي

هسې له توبو یې تـــوبـــه ګاره کــړم
خولې ته مې توبـــه لـــه ګنا نه راځي

خاورې د کوخې یـــې بادوي په سر
تول کلی مجنون شو لـــیـــلا نه راځي

جام کې مې ساقي سکروټـــې واچوه
سوی زړه ته یـلـه دوا نـــه راځـــي

آلمان مې ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې يو ګل وليده

پاڼې يې زيړې، او په شونډو کې يې

د خندا،

رنګ،

وچ و،

نه يې وږمه پېژنده،

نه يې قصه د غوړېدو ياده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې يو ګل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر ځپر کی يې يوازې د خزاناو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې يو ګل،

د يو ې مينې په نوم

د يو بې پا يه پسرلي په هيله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

دباد،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په‌ورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

د باد په‌کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه پسرلیه

راشـــه پـــسرلـیـــه ، دغوټېو له بارا ن سره
سیل درنګ او بوی سره دمـشکو له کاروا ن سره
راشه دغوټۍ له سترګو پریمـــینځه رانجه دخوب
راشه د زخمي زخمي غاټولـــو لــه درما ن سره
راشه چي جړاو شي پـه غمیـــو ، نښتیځلی ، باغ
راشـــه پسرلیه ، دګلونو لـــه تـــوفـا ن ســـره
راشه چي دونو په ښـــاخـــونـــوپـاڼـي وناڅي .
باد تـــرانـــې ووایـــي ، دغـــرو مـــماڼې وناڅي .
❋ ❋ ❋
ژمی دی خفه نه شي دګلونو دغونچـو پـــه ځـای
مونږ درته په لاره زخمي زړونـــه غـــوړولـــي دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شتـــه نـه بارا ن اوري
ستا دراتلو لاري مو په اوښکو ، پریمیـــنځلي دي
اور مو په سروړی ، خو ډیوې مو لګـــولـــي دي
زړه د ترورېمیو کې مـــو ستوري ځـلـولـــي دي
راشه پسرلیه ! زمـــونـــږ کلي تـــه لـمر راوله
بیرته یي پخلا کـه ، د عـــمـــرو مـــرور راوله .
❋ ❋ ❋
راشه چي باغـــونـــه مـــو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چـــي ګلـــونـــه دخـــزا ن سیلۍ زېلي دي
راشه چـــي دبـــوټـــوپـــه رګـونوکې سا وچه ده
راشه چـــي غوټیـــوپـــه سروونو کې لمبلي دي
دښتي سوځیدلي ، چـــمنونـــه رژیـــدلـــي دي
کرښې دقسمت یـــې پـــه لمـــبو راته لیکلي دي
بس دی داورونو ، دسوځـــونـــو کـــتـــاب واړوه
بـــس دی پـــسرلـیـه ، دغـمونو کتاب واړوه .
❋ ❋ ❋

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دی بهار څه دی ، چې رڼـا دمستـــۍ نـــه لري
سا دمستۍ نه لري ، صهبـا دمـــستۍ نــه لري
شور دمینې نه لري ،سور اور دمــیــنــې نـــه لري
څاڅکو دشبنموکې ځــلا د مـــستـــۍ نـــه لري
څه دی بهار څه دی ،چـــې مـــوسکا دغوټۍ وریبي
څه دی بهار څه دی ،چـــې خـــنــدا دمستۍ نه لري
څه دی بهار څه دی، چــــې ویـــدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټۍ ویښې نه کړي ،شنې وږمې پا نه څوي .

* * *

راشه پسرلیه ، چـــې دلـــمـر ګـلــونــه وخاندي
توره شپه سبــا شـي ، دسحـر ګلونــه وخاندي
باغ په خندا سر شي ،لر او بر ګلونه وخـــانـــدي
راغ غونچې ،غونچــې شي پیغامبر ګلونه وخاندي
بیا دپیغلو نجونو پــه ټټر ګـلـــونـــه وخــانــدي
غر په ګلو پټ شي په کمــر ګلونـــه وخـــاندي
بل شي پـــه سپیـــرو دښتو ، دګلو څراغونه بیا
پـــــورتــــه شـــي ،رپانده دغاټولو بیرغونه بیا

* * *

راشـــه پـــه سپیرو دښتو کې سا د ژوندون وکره
راشــــــه په ســـړو زړونو کې اور و جنون وکره
راشه بیـــا روښـــانـــه که دمینې دمزلونو لار
راشـــه د لیـــلي زړه کـــې وفـــا دمجنون وکره
راشـــه تـــږې تالې دووږمـــې په مېیو مستې که
راشــــه د مـــاښا م په دښته ، سپین سباوون وکره
راشـــه پســرلیـــه ، بـــاغ ته ناوې دګل راوله
ســانـــدې تـــــرانې که ، وزرمـــاتی بلبل راوله .

* * *

ترکـــــې دبګـــرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي،شررغواړي ،نغمې غواړي ،نڅا غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغلې د بخدي د رنه د ردونـــوتــــه دوا غـــواړي
بیا په نو بهار کې د بهار مسته خنــــدا غـــواړي
پریږده له قفسه ، ښایستـه بـلــبـلـې والـــوزي
دا زخمي غوټۍ له تا نه شـونډې د موسکا غواړي
زیب یې د پیکیو شه ، ګـــــلاب د ګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، ربـــــاب د زنګانه یې شه .

❋ ❋ ❋

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونـه بــهـــارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چــمـــنـــونــه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګـلونــــه شـــي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربـلونــــه شـــي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، ســهـــــارونــه شي
بیا به د سپین غره غاړې ته ستوري امیـــلونه شي
بیا به د کابل لمنه ډکـــــه پـــه ګـلــونــه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه پـــــه لـعـــلـونو شي.

❋ ❋ ❋

تا که پسرلیه ، د ګلونـــو ګـــیـــډۍ راوړلـــــې
تا که د وږمې په وزر تـــانــــدې غـــوټۍ راوړلې
تا که درښا ناوې له تـــورو شپـــو راوایـــستــــه
تا که د بارا ن د رڼو څـــاڅــــکو ډولۍ راوړلې
تا که په خـــــاموشـــو ماښامونو کې شور وکړه
تا که زخمي زړونـــو تـــه د مـــینـې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، تـــه بـــه پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی

پیژني نه مي خــوک یــم پــردي دلــتــه

وايې نه سلام هم ته ســلام مــي خــوک

ګني نه ځان سره ځانه لــه مـــي خـــوک

وايې نه نام او دننګ ل سیا راته خــوک

*   *   *

ویشلۍ خندا سره چا لـــه مـــي نـــه

نـــه مـــي لـــه چـا سره ژړا شــریکه

شـان یـو مینه سره نورو له مـــي نـــه

شریکه سـا سره نورو لـه مـــي نـــه

*   *   *

نـه پا شـوي جلا وني لـه لـــکـــه

خـیـسـتـي سرا پـه سیلـــۍ زمـاني د

غه مر وهلي تـــوفان دشــپـي لـکه

اخیستي وزر مي ســړوبــادونـــو

*   *   *

قیصه تنبتیدلې ده یـــا لـــه لـــکه

شم نه تخنولی ذهـــن دچـــا نـــور

د باد په کنډوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله ورکه کې شپـــو په دوخت لکه

شم نه تـــودولي زړونه دچا نـــور

*   *   *

سربـــاز شوي مات کي سوبه په لکه

ستـــړي جهـانه لـه ستـــړي، ځانه له

مـــین مـــه نـاکـــا کي مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

*   *   *

چـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګڼي مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هـــلـــته

ګڼي مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

*   *   *

راغلم بارنـــه له سکروټو دســــرو

ته ر ښا لیو ړ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتیـــدم نه وریځو تـــورو له

ته ښار سپلیـــو د او باد د راغـــلم

*   *   *

تږي میني د ویـــنـــه شرقي زمـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي قــدم هر په ده کــرکــه دلته خو

لیـــوال خبري پــستي یــوي د زه

کي چـــم په زما دي تیرې خودلته

*　*　*

جنت په څـــه ستایې یې دوزخي ته

کوي څه چمـــن ته یې صحرایې، ته

یئ ور ېدلـــو ز دسو لرګی وچ تـــه

کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په یې ستا

*　*　*

بولي مي وحشي شم تي پا لیرې که

ټولوي ځان رانه شـم ورنژدي کـه

کوي کرکه غـاړمه و میـــنه کـه

نړوي دنیا وکوم، کـــه کـــر کـــه

*　*　*

راته دي غزي ا یې څانګي ټو بو د

که ږ پیغوره له یې خنـــدا دګـــل

څـــاځي زهر ئي نـــه ونـــو وړو له

که ږ اوره سره له یې اروا ځوانـــه

*　*　*

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم تی بــــو غرو جــــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چـــمـن پردي دلته

ده ښخه ریښه مـــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

* * *

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمـــا

ځایږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمـــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سترګو کې

بیا د ارمان غوټې رژیږي ، د جـانـان سترګـــو کې

زړلی د مني راوریږي، د جـانان ســـتـرګـــو کې

د شپې سریزه ده تور تم په بـــرېــدلـــو بڼکـــاري

د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ستـــرګو کـــې

لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســـور شـــو

که سره غاټول دي چې ټوکیږي د جانان سترګو کـــې

د جانان سترګو کې زما د ژوند بیړۍ ډوبـه شـــوه

یا غي توفان دی چې بهیږي د جانان سترګـــو کـــې

شو ر د ځوانۍ دی که لذت د یوې نـــوې ګـنـــاه

که د تاک لور لوخه نخیږي د جانان ســـتـرګـــو کې

لکه چې بیا په محتسبه بـــلا واوښـــتـــــمه

سپېره قسمت راته ګوا ښیـــږي د جانـان سترګو کې

"کاوونه" بیا دې د زړګې جونـــګړې اورا خیستی

که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ستـــرګو کـــــې

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه

انــدېــښنــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يـــوه بــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنـه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويــالــه په وچېدو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نــه دي
لار اختلې تورې شـــپې خو نـه دي

سر ټیټوم د آشنـا پــل ښــکلــوم
زاهده ستا تشې سجدې خونـــه دي

زه به نو ولې ترې پر هېز کـــومـــه؟
پیالې د میو ودي، توبې خو نـــه دي

شیخه، ستنې دې که ناولې ګوتـــې
د ښکلو زلفې دي تسبې خو نـــه دي

زړګیه رون به دې کړي دود به نه شي
د مخ شغلې یې دي، لمبې خو نه دي

راځه چې بلې کړو د میوو ډیـــوي
ساقي !لا ورانې میکدې خو نـه دي

کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کـــړه
مغربي نجونې پښتنې خو نـــه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړې ډیوې

ساقي دورغجنې دې وعدې شوې، ډیوې بلې نـه سوې
په مېکده کې ډیوې مړې شوې، ډیوې بـلې نـه شوې

خمونه تش، پیالې نـسکورې، مېـــکدې ویـــجاړې
بیا د زاړه زاهد دورې شوې، ډیوې بلې نـــه شـــوې

سپو ږمۍ په ورېځو کې ویده، ستورې دودونو کې پټ
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډیوې بلې نه شـــوې

تشه بید یاده نه لیلا نه یې کېـــږدۍ شـــتــه پـــکې
مجنونه !خاورې دې اسرې شـــوې، ډیوې بلې نه شوې

یوه سپرغۍ وه ځلېـــدله د ایـــرو پـــه مـــنځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډیوې بلې نه شوې

باغ کې چوپتیا ده، ونې زانګې د ماتم پـــه څـنـو
د ژمي شپې خومره اوږدې شـوې، ډیوې بلې نه شوې

چا یې په یاد چېرته نه شـمه او نـــه ګل کېښـــوده
د سرو غاټولو مرۍ پرې، ډیوې بـلې نـــه شـــوې

د جانان غمه د زړه کور راتـه روښـــانـــه که تـــه
بیا تور ما ښام، تورې تیارې شوې، ډیوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دېوالونو سره

هره شېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپنو تړلي دروازه وينمه

او د کوټې د ديوالې له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپېږه مې په مخ لګېږي

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما ښام لښکرې راشي خپلې تورې جنډې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه سترې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د څلورو دیوالونو په ساړه تابوت کې وغزیږم،

او د خوبونو ښاپیرۍ مې، په پڼتو وزرونو،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوا لکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هر خوا والوزمه.

هر خوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هر ګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هر چا غوږ کې د مینې ترانه ووایم.

کله چې ستړې شم راوګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لوېدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه د یوالونهاو د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلوزره وربمې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سو لېدلي قاب کې بندې ساتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

زه له دې خړو دېوالو ستړی یم،

زه له تړلو وسپنېزو دروازو ستړی یم،

زه لخ دې زوړندو کړ کیو ،

له زړو قابو نو

کر که لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوينو جام

يه آسمانه ، بيا دې خـه لـوبـه آغـز كـړه ؟

بيـا دې كـومـه غمپـروره نغمـه سـازكـړه

ټول وطن مـې دعـمـرونـو غـمـكده شـو

زړه دې يخ كه ، ورتـه خانـده ، ورتـه نـازكـړه

* * *

دآسمـان په لاس كـې بـيـا دوينـو جـام دى

بـيا يې كړى ، قـربـانـۍ تـه زمـا لام دى

ټولوطن راته دسـروويـنـو دريـاب شـو

ورځ مې شپه ده ، هر سهـار راتـه مـابنـام دى.

* * *

دوحشت په اور كـې سـوزي ، ايـرې كـيـږي

دوطن هستـي مـې ټـوله نـا بـو ديـږي

دښمـنـانـو هـسـې اور راتـه كـرلـې

چـې يو ريبم سـل يـې نـور رازرغـونـيـږي.

* * *

دوحشي سـتـم دوران دى پـه وطـن كـې

هر قاتل اوس قهرمـان دى پـه وطـن كـې

كاوون توفاني

د باد په كنډوالوكې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن لمنه ســـــره ده پـــــه ســـــرو ويـــنـــــو

جـــــوړ د سرو وينـــــو بـــــاران دی پـــــه وطـــــن کـــــې

* * *

ســـرې لمبې دي ، دبـابـا وطـــــن مـــــې ســـــوزي

زړه مې سوزي ، ځـــان مې سوزي تـــــن مې ســـــوزي

پـه ګلونـــــو مـــــې ســـکـــــروټـــــې راوريـــــږي

باغ مې سوزي ، ښايســـته چـــمن مـــــې ســـوزي

* * *

هر يو « دوست » تـــه مې چې لا س ورکه دښمن شو

اهورا مې چې باله ، اوس اهـــــريـــمـــن شـــــو

هر يـــــو راغـــي ، زه يې چور کړم ، زه يــــې بـــور کړم

هريو لاړه قربـــانـــــي ، زمـــــا وطـــــن شـــــو .

* * *

وطـــن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شــــــو

څوک په يو ه او څوک په بل نـــــامـــــه ازار شـــــو

نه مـــو " کـــور " شو ، نه " کالي " شول ،نه " ډوډۍ " شوه

څه چې پـــاتـــې له نـــيکو وو ، تـــارو مـــــار شــــــو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـهــار ويــنــې رابــهيــږي ، ما ښــام ويــنـــې
صراحــي نه ويــنــې څــاڅــي له جــام ويــنـــې
څه دوينو زمانه شـــــوه لـــويــــه خـــدايـــه
اغاز ويـنـــې راته ښـــکاري ، انـــجـــام ويـــنـــې.

* * *

تـــا پــــه کـــومــــه ګـــنـــاه وژنـــي ، وطـنداره ؟
قربــانـي يې بــيا دکـوم غـــا صـــب لــپـــاره ؟
ستـــــا له ورانو کـــنــــډوالو نـــه نــور څه غواړې ؟
چـــې لاس نــه اخــلي دښـــمـــن لـــــه دې ازاره.

* * *

دوطن سپين ســـرې مـــور شولـــه ســـرتـــوره
داسمـــان دنـــاکردو بــــــهيـــــر تــــه ګــــوره
اوس د ويـــــنـــــو پــــــه دريـــاب کـــــې ده ولاړه
چـــې پـــرون وه پــــه ســـرو ګلــــو کې سمسوره

* * *

چـــې دګلـــــو دانـــې وکــــــرم ، اغـــزي شــــي
هر ګلرخ تــــه چــــې زړه ورکړم بـــــــازاري شـــي
هــــــــر " امام " پسی چې زه اقــــتـــدا وکـــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجـــد لـــه کونجه پورته شي ، عاصـــي شـــي

* * *

چاپـــه یو او چا په بل نامه خـــراب کـــړي
چا ایـــــرې کړي ، چا په سرو لمبو کـباب کـــړي
نـــه پو هیږم څـه ګـنـــاه لـــرې وطـــنـــه !
چـــې داهسې یې د ســرو ویـــنـــو دریـاب کړي.

* * *

د مـلـــت په اوږو سپور شـــي محـتـــرم شـــي
هم کــــعبه شي ، هم ساقي شي ، هـــم صـنم شـي
هـم یـــې وژني هـــم پـــه قـبـــر ورتـــه ژاړي
هـم قـــاتـــل شـــي ، هم قاضـــي یې د ستـم شـــي.

* * *

لـــویـــه خـــدایـــه تـــه دا تـــوره شپه رڼا کـــړې
ټول افغان بیرتـــه په خپـــل وطـــن بســـیـــا کـــړې
شـــیطـــاني تـــرورېمی وولی پـــه ستـــورو
ورنـــه خلاصه د افـــغـــان دزړه دنـــیـــا کـــړې.

آلمان

جون ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د «زه کابل یم» دکتاب لیکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یــــه دوطن دارما نـــونـــو یـــاره
یـــه دولس دفریـادونـــو یـــاره
زما دغـــم اودقـــلـــم شـــریـــکه
یـــه دکابل دماتمـــونـــو یـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزیدلې دښـــتـــه
بیا دیادونو اغـــزي وتـــو کـــول
تا مې دذهن رژیدلې بـــاغ کـــې
بیا دغـــمـــونـــو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســـمـــان لمنې
بیا دماتم په وریځـــو ولـــړلـــې
تامې بې وسه بې فریاده اښـــکـــې
بیا دارمان په مزار وشیـــنـــدلـــې

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تا مې د ذهن وزر ماتی مرغـــــــه

بیا د کابل د کنډوالو میلــمــه که

تا مې د ژوند د امیدونو قـــاصـــد

بیا د وطن د هدیرو مـــیـلمـــه که.

* * *

لاړم د خیال په وزرو والوتـمـــه

په سوزېدلي کابل وګرځـــیـــدم

دورکو هیلو دلـتون په تـــمـــه

په نړېدلي کابل وګـــرځـیــدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابـــل

د افغانانو نـــازولـــی کابـــــل

زما کابل ، زما منلې کـــابـــل

ښکلې کابل ، د ګلو ځلې کابـــل

* * *

د ښـــایسته د زړه پــه ســرمــــې

د سپیرو خاورو ډیری لـــیـــدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر قدم او هره لويشته کې مــــې
د سوو هيلو غونډۍ ولــيدلـــــــې.

* * *

هغه دمينې په شور مستــه سيــمه
لکه خاموشه هديره ښکاريــــږي
داکاسي او دنسترنو باغچـــــه
له ګلو تشه ده ، سپيره ښکاريږي

* * *

چايــې هوس دسوزيدلـو کــاوه
چا يــې ارمان دنــــړيدلو درلـود
چا يې په زړه يو زر زخمونه غوښتل(۱)
چا يــې امـيد دپرزېدلو درلــود .

* * *

چا يې په خيرې ګريوان اور پورې که
چايې لمن چايې لونګۍ پټه کـــــړه
چايې تاريخ ترېنه ځولۍ کـــې يوړ
چايې دهيلو ناوکـۍ پــتــه کـــړه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاېې ويارونو ته کتلای نه شـــــول
چاته يې جـــګ سر د منــــلونـــه وه
څوک يې رانـــده و عــظمتونو پسې
چا ته يې برم دلـــــيـــدلو نـــه وه.

* * *

چاېې پګړۍ له سره کـــوز کـــړلـــه
چا پرې لمبې د انتقام بـلې کــــړې
چا يې ګريوان ريښې ريښې کړه ورته
چاورته شمې د انجام بـلې کــــړې

* * *

نـــه يې سهار دی د شـغلو ملګـری
نه ما ښام، رنګين رنګين ښکاريږي
نه يې سپوږمۍ دلمر په مينــه مسته
نه خويې ستوري ګلورين ښکاريږي.

* * *

نه يې باغونه په ګلابـــو سينګار
نه دښتونه په غاټولـــو ښـــکلي
نه يې ماښيو کې پرتـــم پــاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جونګړې چا په ننګ پـــالـلـي

* * *

په وینو سره ښـکاري لمـــنه دښـار
پر هر پر هـر یې مړه نـنګـونه ژاړي
له زخـمي زړه نه یې څڅیږي وینـې
ویرژلې سـایې تاریخـونـه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ یې پـه وریځو ککړ
شپه یې بهیږي په کو څو کـو څو کې
هر لور اوریده دې د ستم لا ســـونه
مرګ یې نڅیږي پـه کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خاوره یې وینې پر تې
پـه هـر قـــدم یـې رژیدلي ګلان
په هر لښتـه یې زمو للي غو تۍ
پـه هـر ه څانګه سو زیدلي ګلان

* * *

ا ســـما یې، دغه زخمي پهلوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور د رزمونـــو افسانې نه وایې

دغه د تیـــرو پـــر تـمونو راوي

د سترو سـو بو ترانــې نه وایې

* * *

نور یې « مهراب» او « رودابه» هېره ده

نور یې د « زال» زاړه رازونـــه نـــشتــه

او س یې په ذهن کې « شغاد» پاتــې دی

نور یې « رستم » ، « رستم» یادونه نشته

* * *

او س پـــکې نوم د « کا که» ګانـــو نشته

اوس پـــکې مړه دي د مـــرۍ رسمـــونه

اوس پـــکې ملتې دي سپیڅلې تـــورې

اوی پـــکې ورک دي د دستار سـرونـــه

* * *

نور یې «اکبر» ، « اکبر» غیرت ویده دی (۲)

نور یـــې « امان، امان » ننګونه نشته (۳)

نور یې مشکي، مشکي شملې ټیټې دي (۴)

نور یې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

حسامه، تاخو د کابل په لوړو

د اوښکو ډېرې ډېوې بلې کړلې

تا د بې ګوره شهيدانو په ياد

د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه

وطن، وطن سندرې وويلې

تا د سرو وينو د درياب په غاړه

د مرغلرو مرۍ وپېيلې

* * *

تا د قدرت د ليونو له مخه

د دين سپېڅلی نقاب و غورزاوه

تا د منکرو زاهدانو جرم

په خپلو چيغو چيغو ولړزاوه

* * *

ته دريا خرقه پو شانو پيې

د ننګ پېلوځې په لاس وګرځيدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له دروغجنو اتلانو سره
د خپل قلم په توره و جنګېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي یاران
ګوره زامن د اهریمن وختل
د پرښتو جامه کې پټ شیطانان
وحشي سر تېري د دښمن وختل

* * *

د شپې برېښي د رڼا د ښمنان
دزرو غله دي هنر څه پېژني
دا له کتاب او له قلمه پردي
د علم او پوهې سنګر څه پېژني

* * *

له غلو نه تمه د انصاف مه کوه
له قصابانو قضاوت مه غواړه
دبې عزتو، عزت نه خو ښېږي
له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو وینو د ثروت سوداګر
د محبت په ژبه ، نه پوهیږي
دا د مرګونو د ښامار قاصدان
د ژوندانه په معنا څه پوهیږي

* * *

دا د پرون د معرکې اتلان
د خپلو خلکو قاتلان وختل
داد وطن دازادۍ جنګیالي
خپله د نورو غلامان وختل

* * *

دا د بربندو پرښتو مینا ن
د دنیا یې جنت خوبونه ویني
داله هیندارو نه بېزاره شیخان
تورو کو دړو کې مخونه ویني

* * *

راځه چې لوڅې کړو ناولې څېرې
راځه رسوا کړو درواغجن اتلان
دا د ګناه او د ثواب مالکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چيغو کې لمبې وکړو
راځه تاوده کړو يخ وهلي زړونه
راځه د هيلو غوټۍ ونازوو
راځه چې ايل کړو خزاني بادونه

* * *

راځه وږمه شو باغ په باغ وګرځو
په سپېرو لښتو کې غونچې وکړو
راځه د يوال د سکوت ونړوو
په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه
ښکلي تصوير د سباوون کاږو
راځه د مرګ د هيولا په تندي
ځلانده ليکه د ژوندون وکاږو

* * *

باور مې نه شي چې د وريځو مور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تورشپه به
د لمر په کلي کې ديره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سر د ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننګيو زنځيرو نه قبلوي

* * *

بيا به را پاڅيږي دا ستړى ولس
بيا به راويښ شي دا ويده ننګونه
بيا به پخلا شي مرور اشنايان
بيا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بيا به نو توري تالا نګرې څېرې
په تکو سپينو جامو نه پټېږي
بيا به لو ټماري ستمګرې ډلې
د عدالت په ګدى نه برېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بـــه د لــمـر ګلــونــه و غوړیږي

بیا بـــه ســحــر پــه ځـلیـدو لور اشي

شپـــه بــه د شپـــې کلـي ته کډه وکړي

بیـــا بــه سپــیــدې پــه بربډ لوراشي

* * *

بـــیـــا بــه مــو تـــاج شي د غنمو وږی

بیـــا بــه سپــرلـــی شي د بابا په وطن

بیـــا بـــه جـــا ربـــږو یـــو له بله ځنې

بـــیـــا بــه را پلنه شي رڼا پـــــه وطـــن

* * *

بـــیـــا بـــه کابــــل شي د ننګو نو کا بل

د تــلـــژونـــدیو پـــر تـــمـــونـــو کا بل

د ټـــول افــغـــان د امــیـدونو کابل

د بـــــریـــالـــیـــو ارمـــا نونو کابل

۱ جنرال اختر عبدالرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکستان د استخباراتي سازمان ISI رئسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژرګو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلو ده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۳. اعلیخضرت امان الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

د باد پهکندوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللي شيبې

تا ته یا دیږي هغه تللي شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګینې، نازولې شېبې،

چې دې د سترګو د اسمان په تورو تورو شپوکې

لکه د مینې د رازونو ستورې و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهار ه پورې

د خپلو سترګو د کتو په ژبه،

ما ته د «مینني»

د «باور»

او د «ارمان»

خوږې قصې کولې.

۲

تاته یادیږي هغه تیر، هغه ترخه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وریځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د سترګو د اسمان په تکو تورو شپوکې،

«مینه» کو چې،

«باور» پردی شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د سترګو له اسمانه، د باران د يوه څاڅکي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل ته

درنـــه لــوګــی شم، ګرانه کابـــله
زمـــورږ د نـــجـونـــو، د پېکي ګـلــه
وجود مــې سوزي، زړه مې رپـــېــږي
چــې درتــه ســرکړم د غــم بدلــه

❊ ❊ ❊

ماتــم څــخېــږي، ستا له خيرې نه
خندا دې څـه شـــوه، سرور دې څه شو
مستي دې څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرتـــــه، غرور دې څه شو
ماښام ماښام يې، سهـــار دې نه شته
په ژمي پروت يې، بهـــار دې نه شته
لمر د پرېـــوتی، سپـــوږمی دې تللې
د رڼو ســتورو، سينـــګار دې نه شته

❊ ❊ ❊

د ګلـــو ښـــاره، د ښــــکلو ښاره
ښـــکلي دې لاړل، ګلان دې وســـول
فضـــا دې ډکــه لـــه شنو دودونو

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونـــي دې وســــوې، مرغان دی وسول

* * *

په سپينه ږيره دې اوښکی څـاڅـــــي
له زخمي زړه دې وينې بهـــــېږی
په شنه لمن دې غــــاټـــول د وينو
رازرغونـــېــــږي او راغــوړېــــږي

* * *

په سر دروې، سکـــروټـــــې وورې
په لاله زار دې، خــزان پـــرېــوتــی
ونـــې لـــغـــړې، ګلـــونــه مـړاوي
پـــــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پـــه بـــام دې، اخــېـر د ورېځو
شينکـــــي اسمان دې پټ په دودونو
غبـــږه دې ډکـــه له شـــهيـدانـــو
خـــلـــک دې ستـــړي له ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرور دې مات که، بې غیــرتـــلنو

هـــستـــې دې یـــوړه داړه ما رانو

غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـــانو

* * *

زه درنـــه لرې ، پـــردې وطـــن کې

په یـــاد دې سوزم ، په یـاد دې ژاړم

هر شـــیـــبـــه دې ، له غمه مرمـــه

په غشق دې پـــایم ، په نوم د ویاړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښـــــاره

زخمي کابله، ورانـــــه کابـــــلـــه

سوی کـــــابـــله، ویجاړ کابله

ښکلـــــی کابـــلـــه، ګرانه کابله

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نومیالي لیکوال او څیړونکي، اوراښاد محمد صدیق روهي په ویر کې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانـــــده ستــوری
هغه په پټه خوله ویانــــــده ســتوری
هغه د ورکو کاروانــو نـــو هـــادي
هغه د نور د سین څپانــده ستـــوری

* * *

هغه پــــه سپینو مـــرغـــلرو مین
هغه د میــنې د دریـــاب مــانـــــو
هغه د حـــســن د تصویـــر انځـور کړه
هغه غږ اود کـــتــــاب مــــانـــو

* * *

هغه د روه د ګـــلــــزارونـــو ملیار
هغه د حسن د بـــــاغـونـــو ملیار
هغه د دښـتـــو د ګلـــونـو ملیار
هغه د پـــانـــو د رنګــونـــو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

د باد په کنډوالوکې | کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د تللیو په قطـــار کښېناست
ښکلا به چېرته خپل تصویر و ګوري؟
په ایینه باندې غبـــار کښېـــناست

* * *

د شپو ځنګل یې په سکروټو وویشت
د یخ په دښته کې یـــې اور وکـــره
زړونه یې مست کـــړل د رڼا په میوو
په ساړه بزم کـــې یـــې شـــور وکره

* * *

ځان یې د شمې غوندې وســـوزاوه
تیاره محفل ته یې رڼـــا ورکـــړه
خاموشو تورو ته یـــې غـــږ وبښه
مړو قلمونه تـــه یـــې ســـا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې
ګلونـــه پاتـــې شـــــول مـــلیار لاړو
څوک به پالنـــه د غوټیو وکـــــړي؟
وړمه پردیسه شـــوه، بـــــهار لاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې
څوک به جامونه د رڼا ووېشي
څوک به د ستور د میخانې وپالې
څوک به مستانو ته صهبا ووېشي؟

* * *

څوک به د خیال په هنر مندو ګوتو
له تورو تیږو نه تصویر جوړ کړي
څوک به له زېړو رژېدلو پاڼو
د رنګینه ګلو بهیر جوړ کړي؟

* * *

ژاړي د روه د سردرو ښاپېرۍ
تشو پیکیو ته، ګلونه غواړي
له رژېدلي، بې ملیاره باغه
د بلبلانو اوازونه، غواړي

* * *

هغه د مینې د ښکلا انځورګر
لاړو د تللیو په قطار کښېناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا به چېرته خبل تصویر وګوري؟

په اینه باندې غبار کښېناست

المان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس راباندې وکوه، ګیله مې په خوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مینې مې د ژبې په سر نوم د یار کرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نه راځي

سر به کله شمه د لمبو په بیه ورکړمه

پټ به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسې یې د سپینې خولې په تمه تومتې شومه

مست یې په کتویمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما یې د تسبو په لړ کې کفر د ابلیس ولید

مور یې سجدو نه یم، زه د سر د ټیټېدو نه یم

وخته ! د تسلیم توره قصه مې په خوله نه راځي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر توری زخمي دی، هر غزل د وينــو رنګ لري

هيري مې سندری شوي، ټپه مې په خوله نه راځي

شيخه درواغجنه د جنــت د پــــرښــتـو غـــله

تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غږ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې

زه به چيغه چيغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خزان تصویر

بیـــا خـــزان پـــه ګلو راغی
بیا ماتم نیـــسي بـــاغونه
بیا چمن په ویـــر اختـــه دی
بیا رژېږي ســـره ګلونـــه

❋ ❋ ❋

بیـــا د وریځو اوښان ګرځي
د آســـمان په کرونـــده کي
بـــیا د بـــاد اســـونه ځغلي
د افق په شنه باغـــچـــه کي.

❋ ❋ ❋

د خـــزان نقاش تـــه ګوريُ
رســـمـــوي تـــصویر د مني
د چمن په ښکلي پـــا نـــه
خپروي تصـــویـــر ړ مـــني.

❋ ❋ ❋

ځنګله خـــړه چـــوپـــتیا کي
د سفر سرود غـــــریـــبي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غمجن ماښام پــه شونډه

د مــاتــم غــزل چليږي.

* * *

مـــرغـــۍ الــوزي له ونو

د تـــودو سيـــمو په لوري

تـــرانـــې د مينې وايـــي

خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبيعت څومره رنګين دی

دنيا څومره ښايستـــه ده

ژوندون راز دی د رازونـــو

د فـــصلـــو نو سلسله ده

* * *

کلـــه پـــاڼـــې رژېدلي

کله موج وي د ګـــلـــونـــو

کله ټوله دنـــيـــا خـــړه

کله شور وي د رنـــګونـــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني هيلې

زما وطنـــه يـــه زما د شنو يـــادونـــو باغه

زما د سترو ارمـــانـونـــو د دمـــي مـنـزله

زما جنـــت، زمـــــا دوزخ، زما ثـــواب او ګناه

زما سپـــرلی، زما خـــــزان ، زما د مسنې ګله

* * *

و مي ليدل چې په غمجن زړګـــي دي اور ولګېد

ومي ليدل چې له سيني نه دي لمبې پورته شوي

ومي ليدل چې د سکروټو په توفان لاهو شـــوي

ومی ليدل چې له لمنې دې ايرې پورته شـــوی

* * *

ومي ليدل چې د اسمـــان لمـنـــه ډکه شـــوله

ستا د سرو ګلو پـــــه رنـګـيـــنو رژېدلو پاڼو

ومې لېدل چې د افق شونډې ګلګونـــې شولې

ستا د غوټيو په نيمزالو نښتېځلو پـــاڼـــو

* * *

ومي ليدل چې خوشحـــاليو درنه کـــډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چـــی د خـــزان بـــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بیـــد یا ګلونه

* * *

ومی لیدل چي په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کـړ شـــول

ومې لیدل چي په بلبلو دې مـــاتـــم ولګید

ومی لیدل چي ګلبوټو دې لـــوونـــه ګړ شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــه دربـاندې بره شـ-وله

ومی لیدل چې وریځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چي سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مـــروره شـــوه رڼـــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سبلۍ، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لـــمـر لونې به ونځېږي

تل به دا توره ترورمۍ، دا ماښـــامـــونه، نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپه لا که هر څو مره اوږده هم شي تلپاتــې نــه ده
وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نــه وي
د ساړه ژمي يخ وهــلي او ســړې سېــلۍ بــه
تل د باغونو پـــه رګــونـــو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي نـــاوي بــه وسپـــړي د زلفو ولونه
په شـــنه لمنــه بـــه دې وتومبي غمي د ګلو
په سرو غـــاټولو په رنګينې شي شګنې تالې
په چمنونو کې بــه جـــوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګــونــو بــو ټــي
وږمـــه به بيا سوو، سپېرو لښتو ته سا ورکړي
شبنم بـــه پر ېمينځي په مينه د غوټيو سبرګې
لمر بـــه د ګلـــو انـــنګيـــو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګــونو بــهـير
په سپېرو بوټو به رابره شـــي دګل سنـــدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرو غو ټیو به جړاوي شـــی د ونو غاړې
په باغ او راغ به راخپره شي د بلبـــل سندره

* * *

په تورو وربځو کې به تم شي د سکروټو باران
د شپې په څنو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه
د تروږمی سینه به څیري شی د لمر پـــه توره
د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بیا به ګلان په وربل کېږدي کلیوالې نجونې
بیا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ
بیا به په غرونو کې غرڅې دمشکو ساه وکري
بیا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغۍ

* * *

بیا به د ګلو پـــــه سین ولامبي شډلې دښتې
بیا به خړوب شی په شنبلیو دا سپېره ډاګونه
بیا به د باغ په زړه کـــې وټوکي زرغونې هیلې
بیا به د تیرو ذهـــن ونـــازوی سره یادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، يوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کړې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستور داسې دی،

موږ د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه يو ،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې يو ،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

يه غمه كور دې ودان

يه غمه، كور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته كې

پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

يوازې،

پرې نښودم.

يه غمه،

كور دې،

ودان.

زه لكه ستړى مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناځرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان يمه،

مزلونه وهم.

ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره يې او قدم په قدم،

زما د سترګي ژوند،

شپېږي شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناځر ګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوي.

غمه،

يه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترګي ژوندون،

ياره،

غمه.

آلمان ۱۹۹۵/۱۱/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشي پيني

زړه نــــه مــې خــاخـي، درپسې وينې
د ګلـــو لـــښتـــې، يـــه نـــازنينې
ستـــا پـــه ستــم مـــې، قلم قلم زړه
ستــــا په تومت مې، جامې رنګينې
نــــه مـــې هېرېږې، نه در رسيږم
لــه ليـــري مـرمــه، نژدې سوزيږم
خــبــره نــه شـــوې زمـــا لــه سوزه
خبـــره نـــه شـــويـــزمـــا له مينې
سهار رانـــغـــى، بـــيـــا مـــاښامونه
بـــيـــا د غـــلـچـــکو شپو ،ېر غلونه
څلانـــده لـــمـــره، ځپانـــده لمره !
لرې راخـــورې کـــه، زلفې زريـــنـــې
مېـــکدې ورانـــې، رنــدان خاموشه
نه ځوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رګـونه، پاتـې لـــــه جــوشه
تــشـــى پـــرتــــې دي د مـيـــوپينې

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الینا سندره

زما لغمانه، ښایسته لغمانه

بیا دې یادونه په زړه وورې راته

بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې

بیا دې غمونه په زړه ووری راته

* * *

لکه له مور جلا شوی ماشوم

هره شپه درپسې وژړېدم

لکه د تورو ماښامونو شمه

درپسې ویلې شومه وځخېدم

* * *

نور دې په شپولو کې شپانه نه وینم

نور دې تالو کې رمې نه څرې

نور دې ناوونه له ایوانو ډک دي

نور دې په غرونو کې غرڅې نه څرې

* * *

بیا دې حجرې سړې، پرتې دي

بیا دې دېرې دي له زلمو نه تشې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـــا دې د ښکلـــو ګـــوډرونو غاړې
لـــه پـــېغلـــو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیـــا د ســکـــروټـــو په سین ننوتې
بـــیـــا دې سینـــه پـــه لمبو وسوزېده
بیـــا دې ګـــرېـوان له غمه ځیرې ځېرې
بیـــا دې پـــګړۍ لـــه سره وغورزېده

* * *

د "الـــیـــنـګار" لـــه ذهـنـه و وتله
د "الـــیـــنـا" د لـوی پـر تـم سندره
د "الیـــشــــنګ" پـــه شونډ و غوړېده
د غـــم سنـــدره، د ماتـــم سنـــدره

* * *

بیا دې "کلـمان" په تورو وربځو کې پـــټ
بیا دې "سالاو" په سېلاوونو کـــــې ډوب
بیا دې "سنګر" په سرو سکروټـو ســتـي
بیا دې "منـــګو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د "نــرنــګ" نــښتــرو اور اخیستی

بیا د "وایــــګل" پـــه ګلـــو اور ووري

بیا د "کـــرنـــج" مـــمـــاڼي ويني ژاړي

بـــیـــا د "ســـایګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غـــاټـــولو غـــاړې ټیټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نـــم څـــڅـــېږي

بیا د ګلاب په تـــن کې ویـــنـــه وچـــه

بیا له رامبـــېـــلو نـــه مـــا تـــم څڅېږي

* * *

بـــیـــا دې دانـې، دانــې د اوښکو غمي

له سترګو څاڅـــي، امـــېـــدونـــه کري

د اور اوویـــنـــو پـــه تـــبـــجنـــه دښـــتـــه

د سبا نـــي بـــهـــــار ګلـــونـــه کري.

* * *

زما لغمـــانه، ښایسته لـــغـــمـــانـــه

ستا حماســـــه مـــې د وطـــن سنـــدره

ستا د ننګـــونـــو د یـــادونـــو قـــصـــه

زمـــا د ســـاه، زمـــا د تـــن ســـنـــدره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلبل ساندي

که ورېمه یـــې راروانـــه د کاکل شـــي
د دي وچې دښتې ترخي به ګل، ګل شي
ماته ځانګه داغزو شي چې لاس وروړم
د رقیب په لاس کې لښته د سنبل شي
د زاهـدزړه بـــه له خپله ځانه تورشي
که یـې ستـــرګې آیینـې ته مقابل شي
د زړه پاڼې، پاڼې ګل بـه تر ښه ځار کړم
که مې تللی آ شـــنا بیا راسره خپل شي
د آشنا په اصالت بـــاندې پوه نه شوم
کله جوړ تر ینه پښتون کـلـه مغل شي
چـې غـو ټی په خپله لنډه خندا خاندي
تـرینه جـوړې سوې ساندې د بلبل شي
زنـګوم بـه یـې د سترګو په زانګو کې
کـه نصیب راته خوبونه د کابـل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اوريــنې زولنې
د عقــل لېــونـيــو تــه، د مينې زولنې
ساده زړه ته مې ګوره په هــر چا کــوي باور
بنګړي ورته ښکاريږي پــو لادينــې زولنې
خاونده تشې مه کړې دا کـــوڅې له ليونو
ما تېرې چې يې پښو کې پر تــميني زولنې
دروايې خله زاهده وي دې تا تـــه مـبارک
دا تور نصيحتونو او داسپيني زولنـــې
پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بيګا مې خوب کې وليدې رنګيني زولنې
ما ښام مې باغ کې واوريده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زريني زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شیبه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو ښنتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیږو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخېږي

* * *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شېبه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او تر وږمۍ به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ورېمې تږی وم،

ما د باران د رتلو لار څارله،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې ورېمې په شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به وګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور ویښ کړم

د سپېرو ځانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څومره بېځا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې وګرځېدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پنې ښکار بدې.

ستا له راتګه سره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې وربمه ولیده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ټو تکیو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر وږمیو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هیلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټیو په ځای

د سرو سکروټو، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په یاد په خپلو ټولو ساده ګیو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هیلو د مزار په څلي، او ښکي شیندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهیلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستا یې پـې خــه

زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستا یې پـې خـه

که له ساقي نه مې دعقل زولـنــې غــوارمــه

که زنځییرومه شرنګومه ، شیخه ستا یې پــې خـه

که دتقوا له ښاره ووتمه زیــان یــې خــه دی

که خرابات جاروکومه ، شیخه ستا یــې پې خـه

ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحـورو

زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستا یې پـې خـه

زه له ما ښامه تر سهــاره پــه مــزار دهــیـلو

داوښکو شمې بلومه ،شیخه ستایــې پې خــه

چې دآشنا کوڅې ته ځمه هــر بــیــګاه او سبـا

هلته مې سترګې خوږومه، شیخه ستا یې پې خـه

تورو خاموشو ماښامونو کې غوغـا کــرمــه

ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستا یــې پـې خه

کابل

۲۸/ ۶ / ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوڅې سترګې ،

چې یې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

اودساړه ژمي په شپو کې به یې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسړې سیلۍ په توره شپه کې

ستړې ،

خاموشې ،

اوسړې ،

ښکاریږي.

زه ستا دسترګو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا څرګنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې دیو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرګنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشګلنه دښته ،

دتا دسترګو دخبرو دکاروان په هیله ،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې

تیروم.

آلمان ۲۶/۴/۱۹۹۹

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیر

کلونه وشول چــــې دې نــــه وینمــه
غزل د سترګو دې لـو ستـلاې نــه شــم
نور مې د استـــرې سـرګــرد انـــه نـظر
ـ دا داغـزنـــو اوږدو لارو د ســفـــر لاروی ـ
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګـــوردګــودر پــه غــاړه
ستا د پــښــو پــلو نـه هم نــه ښکاري
نور مې د شونډو دبېدیـا پــه خــنـډو
-په دې شګلنو بې بـــهـــاره تــالـــو-
ستا د بوسې ګلونه هـم نــه ښـــکاري

* * *

نــور دې د خـیــال په اسمان نه ځلیـــږم
نور مې د خوب کلي ته هــم نـه راځـــــې
دا سې ښکار بږي چې هېر کـړی دې یــــم
د ګلـــورینـو خـاطـرو لـه بـاغـــــه
د وچ لرګي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

د باد په کنډوالوکې .... کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او ستا هغه اورينه مينه

چې ځلېد لـه، بلېـد لـه مـدام

هغه د تورو ماښامونو ډيوه

-لکه د شپو په زړه کې بلـه شمـه-

چې سوځېدله ، خنديدله مدام

اوس په کې اور نه شته ، سپرغۍ نه لري

اوس له رڼا ډکه ځولۍ نه لري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قاب کې

يو ازې ستا دمخ تصوير پاتې دی

يو ازې ته مې يې دذهن په ډولۍ کې ناسته

يو ازې ته مې لکه وينه په رګو کې جاري.

آلمان ــ نومبر ــ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمــا کـــوچــنـــي " ځـــلا " تـــــه :

دانځر ونه

که دانځر ونه ګل ونيسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د وږمې لارا ،وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې وږمې په لاره،

پاڼې،

پاڼې،

وشيند مه.

که د انځرو ونه ګل ونيسي،

زه به مې سترې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به ويښې کړمه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،

د سرو غټيو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه ګل ونيسي،

زه به د ورېځو له ړندو سترګو نه،

په جل وهلو بوټو، ځاځکي

ځاځکي،

وڅڅېږم،

او پسرلی به له درندو خوبونو پاځومه

که انځرو

ونه،

ګل،

ونيسي.

المان- اپريل-۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځو انیرګ شاعر اسحاق ننګیال په ویر کې

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو وږمو نه هیره غوټې ،

د ساړه ژمي په سړه خیله کې وغوړیدې.

خپله توده اروادې ،

په یخ وهلو ځانګو وویشله.

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلیدونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

د شنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زړي شغلو دې ،

د شپې شډلې کوڅې ووینځلې.

* * *

تا د سمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا د سرو ګلو د باغچو د غوړیدو په هیله ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا دبلبلو په یاد ،

تا د سندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې د ساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

وربمه ،

وربمه ،

کړ.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېرو تیږو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څنګ کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

ته لکه ګل،

لکه له شنو وږمو نه هېره غوټۍ،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د ترخه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او ځلېدونکی ستوری،

د ساړه ژمي تکو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان- می- ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدله کوخه

اشنا پردی ، کوخه بدله ښــــکاري

ټوله دنیا راته ، شډله ښـــــکاري

پسر لنۍ ښکلایې وغـــــوړیـــده

دګلو باغ یې له وربــله ښـــــکاري

بلبله پام کوه بې هـوډه نـه شـــــې

لاره اغزنه تر سنبلــه ښـــــکاري

اسمانه نور مې هـمت مــه ازمایه

تاته ما نې ماته کو ډله ښـــکاري

خومره اوچت دی افغاني غرورمې

د سوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تــــــــودوې

لا یې دحسن ډیوه بله ښـــــکاري

دګلو جوش دی که شغلې شهیدې

چې له هراته ، تر کابله ښــــکاري.

المان

۱۹۹۷/ ۷ /۲

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه ده

دلـمر په کلي باندې ، بره شـپـــه ده

دژمي شـپه ده ، بې سحره شـپـــه ده

سپـــوږمۍ ويده ده ، ستوري نه ځليږي

لکه مــازديګر تر مازديګره شـــپه ده

بلخ او هـري په تـروږميو کـــې ډوب

له بـد خـشانه تر خـيبـره شپـــه ده

رستـــم په څـاه کې دشـــغا لـــويدلی

ډکه لــه درده ، له پـــر هره شـپـــه ده

نـــوروته لمر دی په قسـمت ورغــــلی

زمـــوږ په بر خه ، بـــرابـــره شپـــه ده

په تـــورو وريځو کې بريښنا شوه چيرې

که يـــې لـــه زلـفـو مـروره شپـه ده

ګـــل دوربـل دې راتـــــه وځــــلوه

جانانه شپه ده ، ســتمګره شـپـــه ده

المان

۱۹۹۸/۳/۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیا دونو په مانۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې موږ له یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپــلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

* * *

ستا له سترګو ځځیدل غمې داوښــکو
خوپه شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څــه وویل نــه مــا څــه
پوهیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

* * *

مادې ســترګو لوستلې تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپـې وې
ما لیدل چې تورتمونــه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیــارې وې.

* * *

پو هیدم چې د اغزوپه ځوکــو تګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدم چې د سکروټو ښـــــکلول دي
پوهېدم چې په کوچني بې وسه زړه کې
د غمو دلويـو غرونـــو ځـــايـــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه د وخت د غرو له شانه
لا تر اوسه مـورې هماغسې تنـــهـا يـــو
نه مو لارې بېرته بيا يو بل تــه رســـي
نه د مينې ناوکۍ منزل تــه بـــيـــا يـــو.

* * *

خو تر اوسه مې هماغسې پـه زړه کـــې
لا ژوندي دي ستا خوارې خوارې يـادونه
هره ورځ مې سترګې تا پسې غـــړيـــږي
هره شپه راسره مله دي ستا غــمـــونـــه.

* * *

راته ګرانه يې تر اوسه راته ګـــرانـــې
لا مې زړه کې ستا د مينـې اوربـليـــږي
لا مې اوس هم د خوبونو ښاپيرۍ يـــې
لا دې مخ راته يالونو کې ځلـــيـــږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنـدارې
تشې نه دي ستا د سترګو له تصـويـره
لامې اوس هم د يادونو پـه مانۍ کـې
يوه شمه پـــه لمبو کـــې ده اسيـــره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو تصوير

پرديسه چيرته ځې ، دچا په هيله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چيرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تنها کې پښې.

دژوندون پيټی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په ښه پرتې ،

ددواړو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده اوډبرينه لاره ،

ډير کاروانونه تللي ،

ډيرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خوچاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسيدلي ، که نه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دتاریخ په ډبرینه اواغزنه‌لاره ،

له‌هغو تږولو نه‌یواځې یو تصویر پاتې دی ،

یو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصویر ،

درژیدلو ، نښتیځلو ، آرمانونو ، تصویر ،

اودغمونو ، تصویر ،

پردیسه !

چیرته ځې ، دچا په‌هیله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په‌کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره ږلۍ

په پلو کې يې شغله په بلۍ راوړه
که آسمان په ګريوانه کې سپوږمۍ راوړه

درنا ناوې پلو په مخ راخپور که
تورې شپې د ترو ږميو ډولۍ راوړه

زه د ګلو دغونچو په تمه ولاړم
خو اغزيو نه مې ډکه څولۍ راوړه

دلمبو غوټيو باغ په سر اخيستی
سپينو وريځو تکه توره ږلۍ راوړه

وچوي دونو وينه په رګوکې
درواغجن پسرلي يخه سېلۍ راوړه

چې د خپلې غاړې هار پرې ښايسته کړي
ماغريب ورته داوښکو ډالۍ راوړه

دښو په سر يې بيا ستورې څليږې
داسې ښکارې ماښامونو دۍ راوړه

دآشنا د سڼو بوی له کلي ووت
لمر ته ورته دزلفو ګېډۍ راوړه.

کابل ـ ثور / ۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړېدلي باغه

يو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګينه کړمه.

زه به دپرخې دالماسو دانې ،

دشنې ورېمې په تار کې وپيیمه

او ستا په غاړه به يې وځړوم.

که ته يو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کور ته راننوزې ،

او بيا دمينې په نوم ،

راته هماغه هيرې شوې ډيوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلويې مينې په نوم ،

زموږ دهيلو په ماڼۍ کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ۲۰۰۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تخت، هم له تابوته

نور دي ځوک نه پيژني ،

نور دي هيڅ ځوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دېلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دې ،

ـ چې له هر څه او هر چا ګران ودرته ـ

نور ستا له ياده پردی شوی ښکاري ،

اوته له هر څه اوله هر چا نه پردی يې ورته .

نور دې له غږه دچا زړه نه ريږدي

نور دې له چيغو دچا ځان نه رپي ،

نور ، هم له ميني ، هم له کرکې تش يې.

نه دې په ګل ،

نه دې په تيږه کې ،

اثر ،

پاتې دی.

نور دژونديو له سرحده تير يې ،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې ځوک نه پېژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیرېږي.

المان

۲۸ / ۲ / ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نيولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزموږ په سوزيدلو کروندو ووره.

* * *

سږ کال خوهم لکه د تيرو په شان ،

داسې ښکارېږي پسرلي نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی د رامبيل نه را ځي ،

ورېمې په زلفو کې رانه ورځي د نارنجو غوټۍ.

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نيالګي له ځانه سره زاړي ، ونې سا نه باسي

مليار په باغ کې د تبرونو بزغلي کرلي.

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکيدل ،

او په ګل خيزو دښتو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګنډېريو زهرجنې څانګې وغوړېدې ،

کو چيان رانغلل ، په بيديا کې کېږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډرو کې اور ونه لګېد .

جړاوې نه شوې په ځنډيو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپېلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

څړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نيولې ديوه څاڅکي اوبو په هيله.

* * *

سږ کال خو هم دتو تکيو دوزرونو سرود ونه غږېد ،

زمونږ دکلي دمسجد په نږېدلي چت کې ،

دتوتکيو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې.

څوک به آيت د "ابا بيل" ووايي

څوک به کاڼو ،

دسپيرې دښتې ،

پيلان وولي.

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سړ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچينه ،

دتورو وريځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترګو ،

د «رحمت» يو څاڅکې ونه څڅيده.

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته،

ورسيدو .

* * *

بارانه وورېږه ،

تاته زارۍ کومه ،

يو ځلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله.

المان

اپريل ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دايمان په لمن

لامې تراوسه ستوري ځاځي دګريوان پــه لمن
دزړه دودونه مې لګيږي داسمان پــه لــمــن

دګلو ناوې نا اميده دسپرلــي ډولــۍ کــې
زخمي بلبل ورته ژړيږي دخزان پـــه لـــمـــن

پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تيـــروم
کاشکې يوه شيبه ويده وای دجانان په لـمـــن

وجود مې اوراخلي سوزيږمه ، لمبه لمبه شـم
چې دسکروټو باران ګورم دافغـان په لـمـــن

ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبا نه خالـــي
دميکشانو ډلې ګرځي دبيا بان پـــه لــمــن

بيا زوړ زاهد دی بيا هماغه محتسب وختونه
بيا مې داغونه دي چې ځاځي دايمان په لمـن

هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زيړو ګلـــو
لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/ ۲ / ۲۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکروټو په اقليم کې

د سکروټو په اقليم کې ګلان نـښتـه
په خوړلن کې غاټول کله زرغونـېږي
ګله ! بل چيرته يې ښاره دوړمـــې لار
سيلۍ ستا په پسته ژبه نه پو هيږي.

يوه هيله

توري خاوري به يې پوري کړم په سترګو
که قسمت يو ځلي بيا وطن ته بـــو تلم
خپلي اوښکي به بې پرخه کړم د ګلـــو
که کوم باد هغه ښايست چمن ته بو تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسیږي
دتر خو میو ، کنډولي ته مې لاس نه رســـیږي
ددې بې رنګه او بې بویه پسرلي په شـــپو کــې
ګل خو لا پریږده چې اغزي ته مې لاس نه رسیږي
لکـــه دژمـــي دکمـــره پـــه ســـر ولاړه ونـــه
له وږمې هیر یم پسرلي ته مې لاس نه رسیـــږي
لکه داوښکو ځاځکی پریوتم په خپل ګریـوانـه
تشه سیپۍ یمه غمي ته مې لاس نه رســـیـــږي
په پټه خوله یې دهجران په سرو سکروټو سوزم
ژړامې هیره اسویلي ته مې لاس نـــه رسیـــږي
چې پکې وځکمه دیار دخوږې مینې تـــرخــــه
دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسیـــږي
ماویل وابه خلم کسات ترې دشهیدو شبـــو
خو ګریوانه دزندګي ته مې لاس نه رســـیـــږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر ته سرود

۳

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې
او یو ځل بیا زموږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې
څوک به د شپې په تکه توره دړه ،
د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،
پدې اغزنه شپه ونه غوړوې
څوک به دژمي په یخجنو دښتو ،
د پسرلي د ګلو سین سم کړي.
څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،
دنسترنو له تنکیو غاړو ونیو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

ورمې ویښې

کړي .

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به د دښتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي.

ځوک به د پرخې نازولې لونې ،

دخپلو ځنو په وریښمینو نوراني تالو نو وزنګوي.

ځوک به د مستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

د محبت سندرې وبهوي.

ځوک به د ځوانو غزلبو لو توتکیو ګلالي وزرونه ،

د سپين سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به د باغ په غوږ کې ووايي د ګل دغوړيدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ويده ،

پاتې شې.

المان

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې ترون

بيامې جــــانـــانـــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه

ستا دخـــوږو ، خـــوږو يـــادونو بـاران ووريــده

بيا مې دمـــــړاوو خاطـــــرو په رژيدلـــي چـمــن

د پسرلي د ســـرو ګلـــونـــو پـــاران ووريــده .

* * *

کلونه وشـــــول چــــــې له تا نه جلا شـــوې يــمــه

کلونه وشـــــول چـــــې په تا مې سترګې نه خوږيږي

کلونه وشــــول چــــــې دنيا لکه زنــدان ده راتــه

کلونه وشــــول چــــــې دسا وزر مې نـــه غوړيږي

* * *

اوس مـــې يـــاديــږي هغـــه تللې هغه تيرې شيبې

هغه دګلـو غـــونـــدې ښکلـــي اورنګين وختونـه

هغه دمينې درنا پـــه ميـــو مـــستـــې ورځـــې

هغه ســـاده ، هـغـــه سپـيـــځلي نازنين وختـونـه

* * *

چې مــې لـــه تـــا ســـره ترون پـکې دمـيـنې وکـــه

چې ستا پـــه غـيـــره کې مې ځان او جهان وپيژنده

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې کعبه شوې درته زه په لمانځه ودریدم

ستا په لمنه کې مې هوډ او ایمان وپیژانده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنتي ښایست ته

د سروغوټیو غوندې ښکلې سور غزل ولیکم

ماویل زه به دې د تور ټکري په تورو څنډو

دلمر په اوښکو حماسه د سره تکل ولیکم

* * *

ما ویل زه به ستا دزلفو په حسینو شپو کې

دابدي مینې ځلانده ستورې وځلوم

ما ویل زه به ستا دمخ هغه سپیڅلې سهار

د پسرلي دشنې ورېمې په عطرو ولمبوم

* * *

ماویل زه په دتیارو اوږده ، اوږده لاسونه

ستا په زرینو ، پرتمینو زلفو وتړمه

ماویل زه به دبدرنګې شپې ناولې کجیر

دسپینې ورځې درڼا په غشو ولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود تیارو دخدای ، بــــدرنـــــگه ارده بـــلـــه وه
ستا برخــه لیک یې دبادونــــو پـــه وزر وتـــاره
ستا په تندي یې آیـــا تــــونــه دلــمبــو ولیــکل
ستا په تیــکري یې د سرو وینو سـمنـــــدر وتـــاره

* * *

مامـــرغـــلـــري ستا له سترګو نه راتولې نـــه کړې
مادې پـــه زلــفــو دآرمان کلونه ، ونـــه تـــومـــبل
دماتمونو توروشپـــو تــــه دې ځراغ نــه شـــومــه
دزړه داغلي پـــرهــــارونــه مـــې دې ونـــه ګنډل

* * *

چې ستــــا دزړه پـــه ښار لښکرې دماتم وخـــتـــې
مایې یوازې پـــه ســـرو ستـــرګو تما شـا کـــولـــه
ستـا پـــه دردونـــــو اوپه خپلې بـــې وسۍ مـــې ژړل
ته ســــوزیـــــدې مادرته هیلــه دبـــقـا کـــولـــه

* * *

خدایـــزده چـــې ستـــا په زوریدلي زړه به څه تیریږي
ښایي چـــې ستـــا تـــه به بې هوډه ، بې وفا ښکارمه
ته به مې ور د خـــپــلې مـینــې دپــــرتم نـه ګـــنـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتــــه بـــه مـــات ښـکارمه تاته به رسوا ښکارمــــه.

* * *

مات خـــو بـــه یـمـه ، خوجانانه بې وفا نه یـمـــه

دتومتونو زنجـیــــرونـه په پـښـو ګـرځـوم

له تا نـــه لـیــرې ، پـه پردیو نا آشنا کوڅـو کــې

دمجــبـوری دژونــدون پـیتی پـه اوږو ګرځـــوم

* * *

خوستــا دستــــرګــــو په زيارت باندې قسم کـومه

يوه شيـبــه دې هـم لـــه ياده جلاشوى نـــه يــم

دشنـــه بـــاور په کرونده مې لا هـــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پــه تـــرون باندې ختلې نـه يـــم.

* * *

دياد پــــه دښـتــه کـــې مې ځرې ستادمينې هوسۍ

دخوب بـاغـچــه مې ستـــا دحســـن په ګلونـــو پټه

دذهـــن دره مـــې يـــوازې ستـــا نـا مـه پـوښـلې

دزړه ماڼۍ مې ستا په ښکلو تصـويــرونـــو پـــټـه.

المان

جنوري ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تروږمیو بهیر

ستا د زلفو سلسلې مې دیا دونو سـلسـلې شوې

دیوې شیبې خنداوه ، دغمونو سـلسـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی رابنکاره که ، دتیارې شپې له کنډوه

چې دلمر زرینې څنې ، ددودونو سـلسـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، دآشنـا دقـدم لاره

خو وعدې دنن سبا یې ، دکلونو سـلسـلې شوې

دابهیر د تروږمیو ،درنـا پـه کالـه راغي ؟

که شیبې دخوشالیو ، دویرونو سـلسـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـا شتـه

دکوثر دامید تنده ، دعمرونو سـلسـلې شـوې

له جنته راوتلی ، ددوزخ په څنډو ګـرځـم

هم ثواب او هم ګناه مې داورونو سـلسـلې شـوې

مایې زلفې بنکلولې ، په خندا یې راتـه وویـل

چې کاوونه دادې پېښو ته ، ددامونو سلسلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپلمۍ ګلونه

چې خندا يې وريده ، له اننـــګـــيـــو
اس يې اوښکې د غم ثاخې لـه ککـــيو
د ديوانو دلبـــرکرو چـــپـــاو راغـــی
کوه قاف نه کـډه وکړه ښـــاپيــــريـــو
رنګ وبوی يې داشـــنا دکلي نـــــه دی
کا غذي ګلونـــه راوړل پـــســرلـــيـــو
بيا يې موږ ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟
د آسمان ناولو ستر ګو خـــونـــړيـــو
د مماڼو لښتې ريږ دي له وحـــشتـــه
تبر شين شو په ځنګله کې د خيږيـــو
رژوي زرغونې پاڼې د نــــارنـــجـــو
دلمبو څپې راوړي دي ســيــــلـــيـــو
د زنځير ترانه کښيناسته په شـــونډو
د شمشير ترانه پريوته پـه مــــريـــو
نه بلبلو د شنه فصـــل زيــــرې راووړ
نه خو بيا غاړې تازه کـــړې توتکيو
خړې تالې سوزيدلې سپيرې د ښــتې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نه شوې د غاټولو په غالـیـــــو

نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه

نه د ګلو لښکر وخوت په غونـډ یــــــو

نه په باغ کې د مرسلو شونډې سرې شوې

نه په دښته کې بیا وخندل ریـــد یـــو

نه رامبیل زلفې خورې کړې په ګـــــلابو

نه نرګس واخیسته ناز د چـنبیلیـــــــو

نه د مشکو کاروان راغې له ختـنــــــه

نه په غرو کې عطر وشیندل هوســـیو

نه شبنم مخونه وو ینځل د پــــاڼـــو

نه وږمې شونډې تازه کړې د غوټـــیو

نه بیا پیغلو په پلو کې غونچې راوړې

نه یې زانګې امیلونه پـه غـــــړیـــو

نه سپوږمۍ شوه د مینو پیـغـامبـــره

نه را وختلې نجونې ، په بلـــــــیـــو

نه ساقي سکروټې تویې کړې په جام کې

نه راجګې شوې لمبې له کـنډولیـــو

نه سوما شته نه مټونه د کـــــوثـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شـــهـــيو
نه د مينې په مزار شمه شـــوه بـــلـــه
نه ځلا په " نوبهار " کې د ســـپـــر غيو
نه نغمې کړې ، نه نڅا د بګرام ترکـــې
دماتم کالي اغوستـــې کابـــليـــو
نه ګرمي درزم پاتـــې نـــه د بـــزم
نه شرنګا دزولنو نه د بـــنـــګړيـــو
سپوږمۍ ونغښته دوريځو په ټيکري کې
ستورو ولمبل دتورې شپې په پـــيـــو
د سهار زخمي سرباز په وينو سور شـــو
مرغلين کڅونه ونيـــول غـــديـــو
دتقوا جامې په تن د شيطـــا نـــانـــو
دتسبو اميل په غـــاړه دلـــولـــيـــو
ديما په تخت جـــګـــړه ده د کـــربـــوړو
دوياړونو تاج په سر دچرمښـــکيـــو
ړنګيو ي دنيک وبد دتو پير پولـــــه
پروني مخونه سپين کـړل نـــيـــو
په شملو کې يې پرتم د پـــرون نـــشـــتـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرور هنګامه تللې له پګړیو
چې نهنګ یې ځان باله د دریابونه
اوس یې ګوره په ویاله کې داوبړیو
آرمانونه شول پوره د میرخمنو
وینې څاڅي د مردانو له کوپړیو
د زنګي غلام د تورې درناوي ته
د بابا پګړې را کوزه کړه لمسیو
بیا هماغه تورې شپې تورې سندرې
بیا هماغه تور یرغل د تروږمیو
بیا هماغه محتسب زاړه وختونه
بیا هماغه زړه لوبه د پیریو
بیا هماغه د بل توره دورور غاړه
بیا هماغه سور دزخ د دښمنیو
تورې وریځې توروي ځلانده ستوري
تورتمونه زنګوي لمر په کمڅیو
د سپلمۍ ګلونه وړ دوربل نه دي
چا اخیستې ده میوه له ګندیریو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغرور غرمو سر ټيټيـــي ورتـه مه شې

دوطن دډګرونو ، ننـــګيالـيـو

پيلامه دبل سفر ده ستړي مـه شـــې

داغـــزنـــو اوږدو لارو لارويـــو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري

بیګاه سترګو د اسمان ژړلـــــي ستوري
چې د تورې شپې په دار ختـــلي ستوري

شپه لانده سبا شـوې چې شـــپه راغلـــه
تر وږمې لا تللي نـده، تـللي ستـــوري

سپین سهار یې تور ما ښام ته قـرباني که
شپې په غشو د تیارو ویشتلي ســـتوري

د افق لــمنــه ســـره شـــوله په وینو
چا پـــه تـــوره د ستـــم وژلي ستوري

څه پروا ده که سیلۍ ګلو نـــه یـــوړل
ما پـــه زلـفـو د جانان ځو مبلي ستوري

چا خـــالـــونـــه بـــا یلولـــي چا سرونه
موږ د مـیـــنـــې په سره لار بايللي ستوري

د رڼا لـــه ګـــريـــوانـــه و تلي ستوري
نن کـــوڅـــې د اسمان تشه توره ښکاري

پکې نه ځلـــيـــږي سپین سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ارمان

کلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا ښايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ رانه ټوله د ګلوييو په لټون تيره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجير راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګينو کو څو و غوړوي تور وزرونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاړويو تش شي

او بنديز و لګېږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموږه خړه او ختينه بيړۍ

د بې پايانه سمندر په مرجاني کڅو نو و ننبلوي.

زه بيا را پا خيږم ډيوه بله کړم

او د ګلو ييو ځولۍ پرانيزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پوري،

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د ښايست او خپلې مينې قصيده وليکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غږ واورم

زه مې ليکلي کاغذونه بيرته بيا له سره ولو لمه،

نه پکې ستا سمسور ښايست ووينم،

او نه زما هغه ښيرازه مينه

قصيده خيرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه يې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بيا چې د شپې کجير له خوبه وينې سي،

وزرونه و ټکوي

او بيرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختيځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا يې وزرونه،

زمونږ د ښار له پا سه و غوړوي

کو څې را ويښې شي، تازه کړي پروني يادونه

او خبل مخونه د رڼا په پيو بيا وينځي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په واټونو د رنګونو باران وورېږي

او د پېړیو تکراري لوبه له سره پیل شي.

زه بیا ځولۍ غاړې ته وا چومه،

بیا په ګلو ییو پسې ملا وتړم

او ټوله ورځ وایم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښایست او خپلې مینې انځور و کاږمه.

خو لا تر اوسه پدې نه پو هیږم

چې ستا ښایست، او زما لویه مینه،

د یو شعر،

جغرافیه کې ،

ځاییدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library